

GALATEN

H.C. Voorhoeve

GALATEN

Beschouwing over de brief van Paulus aan de Galaten

Galaten

Beschouwing over de brief van Paulus aan de Galaten

Auteur: H.C. Voorhoeve
Vormgeving: Jan Paul Spoor
Eerste editie: 2006
Tweede editie: 2024
Copyright: OudeSporen online uitgeverij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch of mechanisch, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘onze Heer Jezus Christus, die Zichzelf heeft gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons zou trekken uit de tegenwoordige boze eeuw’.

Galaten 1:4

Inhoud

Inleiding	7
Hoofdstuk 1	12
Hoofdstuk 2	22
Hoofdstuk 3	34
Hoofdstuk 4	50
Hoofdstuk 5	63
Hoofdstuk 6	77

Inleiding

Het evangelie van God beantwoordt geheel aan de behoeften van de mens. De vijand is echter altijd bezig om het te gronde te richten. Hij wil het christendom, dat de uitdrukking is van het hart van de heilige God en de openbaring van zijn liefde om ons in zijn gemeenschap te brengen, veranderen in een godsdienst die het natuurlijke hart graag heeft. Dit gebeurt in de gemeenten van Galatië. De vijand probeert het zuivere evangelie onder menselijke instellingen en menselijk gezag te begraven en bezorgt daardoor de apostel veel lijden en smart. In de voor ons liggende brief vinden wij daarom geen voorstelling van de ware leer, zoals in die aan de Romeinen, maar veel meer de verdediging van die leer. Die is al door de christenen daar aangenomen, maar de duivel probeert die nu krachteloos te maken door de invoering van de wet als een middel tot rechtvaardiging. De Heilige Geest gebruikt daarom de apostel om dit doel te verijdelen. Hij bestrijdt in deze brief zowel de Joodse leer, waardoor de arbeid van de apostel benadeeld wordt, als de aanvallen die men voortdurend tegen zijn ambt richt omdat hij zich rechtstreeks op de leiding van de Heilige Geest en het onmiddellijke gezag van Christus beroept. Om nu de poging van deze joodse leraars te verijdelen, is het noodzakelijk de beginselen van de rechtvaardiging door genade in een helder licht te stellen. Het evangelie wordt op die manier hier tot zijn eenvoudigste beginselen teruggebracht en de genade tot haar eenvoudigste uitdrukking. Maar met het oog op de dwaalleer wordt dit onderwerp zeer beslist behandeld en het onverenigbare onderscheid tussen Jodendom en

Christendom zeer duidelijk voorgesteld. Wij bezitten in deze brief goddelijk onderwijs voor alle tijden. Hier wordt ons bijzonder duidelijk voorgesteld:

- De duidelijke oorsprong van het ware ambt;
- De onmogelijkheid om wet en evangelie met elkaar te verenigen;
- De onmogelijkheid om het juk van instellingen en het houden van bijzondere dagen met de heilige en hemelse vrijheid en met een opgestane Christus te verbinden;
- In één woord, de onmogelijkheid om de godsdienst van het vlees met die van de Geest te verenigen.

Zoals gewoonlijk laten de eerste verzen al het karakter van de hele brief zien en in vergelijking met de overige brieven vinden wij hier een belangrijk onderscheid. Hier merken we dat het hart van de apostel bevreesd en terneergeslagen is. De slechte wandel van de Korinthiërs heeft niet zo'n pijnlijke indruk op hem gemaakt als deze dwaalleer. Daarom is de toon van deze brief over het geheel genomen koud en verraadt een strenge terughoudendheid. Dit is in geen van de andere brieven het geval. Deze brief wordt zelfs met geen enkele groet besloten. En wat is de oorzaak hiervan? De Galaten zijn in een slechte toestand geraakt, niet zozeer door onkunde, als wel door ontrouw. En dit maakt een groot verschil. God is zeer geduldig omtrent gebrek aan licht, maar Hij kan het onmogelijk verdragen dat de zijnen het ontvangen licht verwerpen.

De apostel heeft ons in deze brief de gedachten van God, die zijn hart vervullen, meegedeeld zonder er iets, wat naar menselijke dwaling

zweemt, bij te voegen. Maar hij heeft ons niet alleen de gedachten, maar ook het gevoel van God geopenbaard. De mens is dikwijls onverbiddelijk streng wanneer er sprake is van onzedelijkheid, bedrog, dronkenschap of een andere zonde waar men zich schuldig aan gemaakt heeft, terwijl hij bij ander kwaad, wat in Gods ogen veel erger is, rustig kan blijven. De meesten laten het niet na de onzedelijkheid aan te voelen en te oordelen omdat zij er gedeeltelijk zelf door aangetast worden. In de dingen die de Heer aantasten en die de zuivere waarheid ontzenuwen en te gronde richten, is het daarentegen bijna altijd nodig hen met ernst te vermanen en hen de dwaling in het licht van God krachtig voor ogen te stellen. Daarbij zorgt de duivel er voor dat de dwaling niet openlijk en naakt voorgesteld wordt, maar altijd met meer of minder waarheid vermengd wordt, om haar voor het gemoed aantrekkelijk te maken. Op deze wijze verleidt hij de mensen om het goede te verwerpen en het kwade aan te nemen. Van God leren wij echter hoe wij over valse leerstellingen moeten oordelen.

Laten wij bijvoorbeeld de brief aan de Galaten met die aan de Korinthiërs vergelijken. De Korinthiërs bevinden zich in een zeer slechte zedelijke toestand. Er zijn allerlei zonden onder hen. Als wij niet de brief van een apostel aan zo'n gemeente zouden hebben, dan zouden wij onmogelijk hen allen voor christenen kunnen houden. Maar ondanks dat door de hele brief een plechtige toon klinkt en hun zonde ernstig veroordeeld wordt, begint de apostel de brief op een manier die ons ernstig in verwarring kan brengen over de toestand van de gelovigen te Korinthe. Hij noemt hen de *“gemeente van God”* – *“aan de geheiligden in Christus Jezus, geroepen heiligen”*. Hij spreekt tot hen over de genade van God, die hen in alles rijk

gemaakt heeft en over de trouw van God “*door wie u geroepen bent tot de gemeenschap van zijn Zoon Jezus Christus onze Heer*”. Bovendien vindt men overal in de beide brieven sterke uitdrukkingen van genegenheid en liefde, waarvan wij er in de brief aan de Galaten niet één vinden. Hier is het bij de aanvang van de brief: “*Paulus, apostel... en al de broeders die bij mij zijn, aan de gemeenten van Galatië: genade zij u*” enz. Hij zegt er niet één woord over, dat zij in Christus Jezus of in God, de Vader, zijn - geen woord, of dat zij geheiligden in Christus Jezus en gelovige broeders zijn. Hij zegt alleen het minste wat men van christenen hier op aarde zeggen kan. Hij spreekt over hen als de gemeenten van Galatië. Hij brengt hen niet met anderen in gemeenschap, maar stelt hen, als ongehoorzame kinderen, geheel alleen. Hij spreekt niet van de heiligen in het algemeen, maar van de broeders die bij hem zijn, zijn metgezellen in de dienst, die hij bij zijn schrijven aan de Galaten met zich verenigt. Hij wil hen laten voelen dat zij het algemene geloof van de heiligen willen verlaten.

Voordat wij nu tot de inhoud van de brief zelf overgaan, hieronder nog een kort overzicht van de bijzondere hoofdstukken.

- In hoofdstuk 1 verdedigt Paulus zijn ambt, als van God gekomen en door God medegedeeld, in overeenstemming met Zijn evangelie dat hij onder de heidenen verkondigd heeft.
- Dan toont hij in hoofdstuk 2 aan dat het onmogelijk is om wet en evangelie met elkaar te verenigen.
- In de eerste helft van hoofdstuk 3 (vs. 1-14) vinden wij de tegenstelling tussen wet en geloof. Dan worden in de verzen 15-18 de verschillende verhoudingen van wet en belofte behandeld.

Uiteindelijk wordt van vs. 19 tot aan het einde het doel van de wet voorgesteld.

- In hoofdstuk 4 toont de apostel in de eerste plaats de toestand van de gelovigen aan onder het oude verbond en hoe zij door Christus daarvan vrijgemaakt zijn en dat zij nu het zoonschap ontvangen hebben (vs. 1-11). Daarna spreekt hij van zijn eigen betrekking tot de heiligen in Galatië (vs. 12-20) en toont, in de voorbeelden van Hagar en Sara, duidelijk aan dat de wet tot dienstbaarheid leidt en van de erfenis uitsluit. De genade leidt tot vrijheid en schenkt zegen (vs. 21-31).
- Hoofdstuk 5 benadert de vrijheid van twee verschillende kanten. Zij is op de eerste plaats de hoop van de gerechtigheid (vs. 1-12) en voert ten tweede tot praktische heiligheid.
- De eerste helft van hoofdstuk 6 bevat vermaningen om hem, die gezondigd heeft, in de geest van ootmoed en zachtmoedigheid terecht te brengen en in goeddoen niet te verslappen (vs. 1-10). In de tweede helft komt Paulus nogmaals terug op degenen die zich aanmatigen het Israël van God te zijn. En tenslotte wenst hij het ware Israël Gods zegen en herinnert hij hen aan zijn merktekens voor Christus (vs. 11-18).

De Heer moge bij de beschouwing van deze brief onze harten door zijn Geest leiden en ons steeds meer bekwaam maken alles naar zijn gedachten te beoordelen!

Hoofdstuk 1

“Paulus, apostel, niet vanwege mensen, ook niet door een mens, maar door Jezus Christus en God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt” (vs. 1). Ziedaar de hoogst merkwaardige aanvang van deze brief. De apostel begint zonder verdere inleiding de belangrijke strijd. Al met de eerste woorden legt hij de bijl aan de wortel van de boom van hun joodse meningen. Zij hebben veel op de apostel aan te merken omdat hij niet met de Heer Jezus heeft gewandeld toen Hij op aarde was. En Paulus antwoordt: Het is waar, ik ben geen apostel *“niet vanwege mensen, ook niet door een mens”*. Hij sluit elke menselijke instelling of erkenning buiten. Zijn apostelambt is noch van mensen als de bron, noch door een mens als middel om het te krijgen. Hij heeft het zonder bemiddeling van een ander ontvangen. Het zou voor God natuurlijk heel makkelijk zijn geweest de apostel in Jeruzalem te bekeren, maar dat heeft Hij niet gedaan. Ver van Jeruzalem verwijderd, op weg naar Damaskus, waar hij heen gaat om zijn woede op de christenen te koelen, wordt hij door een straal van Gods erbarmende liefde getroffen. En op die weg verschijnt de verheerlijkte Jezus aan hem, niet alleen om hem tot een heilige, maar tot een apostel te maken - een apostel, *“niet vanwege mensen, ook niet door een mens, maar door Jezus Christus en God de Vader, die Hem uit de doden heeft opgewekt”*.

Als dus de Galaten denken dat hij minder is omdat hij niet tot de twaalven behoort, dan antwoordt hij dat als er al een onderscheid

tussen hem en de anderen is, dit alleen daarin bestaat, dat hij een apostel is door degene, die Christus uit de doden heeft opgewekt. De anderen zijn geroepen terwijl de Heer Jezus nog als mens op aarde wandelt. Paulus is echter geroepen door Christus, *opgestaan uit de doden*. In zijn roeping tot apostel is meer macht dan in de roeping van de anderen. Door deze woorden weerlegt hij hun mening en geeft hij de eenvoudige basis aan, waarop in alle volgende tijden de arbeiders tot de dienst geroepen worden. Op al hun tegenwerpingen antwoordt hij eenvoudig: “*Zo geloven ook wij, daarom spreken wij ook*”.

De apostel wenst nu, zoals gewoonlijk, de gemeente: “*genade zij u en vrede van God de Vader en van onze Heer Jezus Christus*” (vs. 3). Maar hij voegt ook de naam van de Heer Jezus bij datgene, wat aan het evangelie zijn ware karakter verleent, namelijk: “*onze Heer Jezus Christus, die Zichzelf heeft gegeven voor onze zonden, opdat Hij ons zou trekken uit de tegenwoordige boze eeuw*” (vs. 4). Iets wat de Galaten uit het oog hebben verloren. De natuurlijke mens in zijn zonden behoort tot deze eeuw en de Galaten willen daarheen terugkeren, onder het voorwendsel dat zij gerechtigheid naar de wet bezitten. De apostel nu toont door de voorstelling van de eenvoudige waarheid van het evangelie aan dat het niet het werk van de mens is om gerechtigheid te krijgen. Het is alleen het werk van Christus, Die zichzelf voor onze zonden heeft overgegeven, toen wij zonder gerechtigheid waren en wij niets dan zonden hadden. En dit is niet gebeurd met het doel om het volk opnieuw onder de wet, als levensregel voor de christen, te stellen. Hij heeft Zichzelf voor onze zonden gegeven om ons uit deze tegenwoordige boze eeuw te trekken. De wet maakt de christen werelds; want naar het vlees zijn wij van de wereld. En de

gerechtigheid uit de wet staat in betrekking met de mens in het vlees. De mens in het vlees moet de wet vervullen en het vlees behoort tot deze wereld. Gerechtigheid uit de wet, de mens in het vlees en de wereld horen bij elkaar. De apostel echter zegt: *“Maar u bent niet in het vlees maar in de Geest”* (Rom. 8:9). Het vlees is wel in ons, maar wij zijn niet meer in het vlees. Dat wil zeggen, wij worden door God niet meer beschouwd en behandeld als sterfelijke mensen, beladen met onze zonden, maar in Christus, in Wie geen zonde is. Op het kruis is onze natuur veroordeeld en Gods oordeel zal ons niet voor de tweede keer treffen. De wet komt derhalve tot burgers van deze wereld. De dood van Christus brengt ons echter helemaal buiten de wereld omdat wij met Hem gestorven zijn. De opstanding van Christus zendt ons weer in de wereld, maar als nieuwe schepselen, als boodschappers van de vrede van God. Onze Heer zegt: *“Ik ben niet meer in de wereld, en zij zijn in de wereld... Zij zijn niet van de wereld, zoals Ik niet van de wereld ben... Zoals U Mij in de wereld hebt gezonden, heb ook Ik hen in de wereld gezonden”*.

Als God zich als wetgever openbaart - als Jahweh - probeert Hij de mens geenszins van de wereld af te zonderen. Joden zijn wel van de heidenen gescheiden, maar zij zijn het gewichtigste volk in de wereld en zij nemen deze plaats in om de rechten van God te handhaven. Zij worden niet geroepen om *buiten* de wereld te zijn, maar een volk *in* de wereld. Daarom moeten ze met de Kanaänieten en met andere heidenen strijden en bezitten ze een prachtige tempel. Als een aards volk hebben ze ook een aards of een werelds heiligdom.

Dit alles geldt echter niet voor de christenen omdat Christus Zichzelf voor onze zonden gegeven heeft, om ons te trekken uit

deze tegenwoordige boze eeuw, naar de wil van onze God en Vader. Wanneer God zijn wil bekend maakt, wanneer Hij zich als de God en Vader van onze Heer Jezus Christus openbaart, dan ontstaat er een hele andere toestand en een hele andere gang van zaken. Wij komen dan in een hele andere betrekking tot onze God, we krijgen als kinderen een relatie met de Vader. Onze verlossing is helemaal overeenkomstig Zijn wil. Hij wil een hemels volk hebben, dat bij Hem een plaats in de hemel zal krijgen. Daartoe heeft Hij ons een leven geschonken waarin de Heilige Geest werkt. Zo kunnen wij van Zijn zegeningen genieten en bekwaam gemaakt worden om in vrijheid en heiligheid te wandelen. Hij heeft ons tot een nieuwe schepping gemaakt waarvan Jezus Zelf, als opgestaan en verheerlijkt, het Hoofd is.

Na een korte dankzegging aan God: *“Wie de heerlijkheid zij tot in alle eeuwigheid! Amen!”* (vs. 5), begint de apostel meteen met het gewichtige onderwerp dat hij op zijn hart heeft. *“Ik verwonder mij, dat u zo snel van Hem die u door de genade van Christus heeft geroepen, overgaat naar een ander evangelie”* (vs. 6). Door de roeping van God hebben zij deel aan de heerlijke vrijheid en aan het kostbare heil, waarvan de voleindiging in de hemel is. In Christus bezitten zij alles - een volkomen genade, een volmaakte verlossing en een aandeel aan de hemelse heerlijkheid. En niettegenstaande dit alles hebben zij nu een ander getuigenis aangenomen. Het is de vijand gelukt hun harten van de eenvoudige, reine waarheid van het evangelie af te trekken en hen in verwarring te brengen.

Opnieuw wordt ons hier het bewijs geleverd dat de mens, zelfs in de heerlijkste dingen, in zijn verantwoordelijkheid faalt. De duivel

maakt gebruik van de zwakheid van de menselijke natuur om het werk van God te gronde te richten en de waarheid met menselijke wijsheid en menselijke meningen te vermengen.

Zo is het altijd geweest en zo gaat het ook met de Galaten. Zij zijn geroepen *“in de genade van Christus”*, maar de duivel probeert de wet en de genade, de wet en Christus, samen te voegen. God heeft hun laten zien dat ze arme zondaars uit de heidenen zijn en dat ze slechts uit genade zalig kunnen worden. En deze genade is in Christus tot hen gekomen. Dit getuigenis hebben ze geloofd en zich daarin verblijd. Nu keren zij zich echter *“naar een ander evangelie, dat geen ander is; maar er zijn sommigen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien”* (vs. 7). In werkelijkheid is het geen ander evangelie dan waar zij zich toe bekeerd hebben, maar slechts een verdraaiing, een vervalsing van het ware. Zij verloochenen Christus niet, maar zij willen de *besnijdenis* invoeren - wet en genade verenigen. Paulus heeft hen een volkomen en compleet evangelie gepredikt. Hier kan niets aan toegevoegd worden zonder het te vervalsen, zonder de volmaaktheid daarvan te loochenen en het te gronde te richten. Daarom zegt hij, dat er geen ander evangelie is buiten hetgeen hij hen verkondigd heeft. Het evangelie waartoe zij zich nu gekeerd hebben is wel te onderscheiden van het ware evangelie, maar het is geen ander evangelie. Het is, zoals wij al gezegd hebben, slechts een vervalsing waardoor de zielen in verwarring worden gebracht.

Helaas! Hetzelfde kwaad dat in Galatië werkzaam is, is tegenwoordig in het christendom algemeen geworden. Ook al neemt het hier en daar een andere vorm aan, overal vindt men toch een vermenging

van wet en genade. Tot welke partij men ook behoort, het is overal hetzelfde. Weliswaar zijn er verschillende gradaties; sommigen zijn openlijker, anderen bekwaamer, anderen stelselmatiger, maar hetzelfde gif wordt, in meer of mindere mate, overal verspreid. En wat zijn de treurige gevolgen? De apostel schrijft aan de Galaten: *“maar er zijn sommigen die u in verwarring brengen en het evangelie van Christus willen verdraaien”*. En zo is het altijd. Daarom vermaant de apostel hen ook ernstig, en tegenwoordig zou hij hetzelfde doen. Het is daarom onze plicht, om ons beslist van een prediking af te wenden die de wet met Christus verenigt. Zelfs wanneer wij zien dat God, die in Zijn werk onafhankelijk is, deze prediking tot bekering van zondaars gebruikt. Wij mogen naar geen andere prediking luisteren, dan naar het eenvoudige en hele Woord van God. De dwaling kan ons nooit licht geven, maar wel zeer schadelijk voor onze ziel worden. Helaas! Wat een grote onverschilligheid heerst er in dit opzicht tegenwoordig onder de christenen.

Vaak wordt er zelfs door christenen beweerd dat men iedere prediking moet kunnen horen en iedere oprechte mening moet eerbiedigen. De apostel echter zegt: *“Maar zelfs als wij, of een engel uit de hemel, u een evangelie verkondigen naast dat wat wij u als evangelie verkondigd hebben, die zij vervloekt!”* (vs. 8). Wat een onderscheid tussen hem en de christenen vandaag de dag! Paulus veroordeelt zonder barmhartigheid elke vervalsing van het zuivere evangelie. Hij heeft geen eerbied voor een andere mening, integendeel, een strenge veroordeling. En het geldt hier niet de prediking van een ander evangelie of de openlijke verloochening van Christus, maar, zoals wij gezien hebben, de toevoeging van dwalingen bij het zuivere evangelie. Hij zegt hiervan dat een ieder, die dit vervalste evangelie

verkondigt, vervloekt is. Hoezeer worden wij door deze plechtige woorden vermaand om te volharden in ijver en trouw en over de zuiverheid van de goddelijke leer te waken! ‘Maar als wij zo handelen, wat zullen andere christenen dan wel over ons zeggen’ is misschien de vraag die bij velen oprijst. Oh, zegt Paulus: *“Want probeer ik nu mensen tevreden te stellen of God? Of tracht ik mensen te behagen? Als ik nog mensen behaagde, zou ik geen slaaf van Christus zijn”* (vs. 10).

De apostel spreekt nu verder over zijn roeping tot de dienst van het evangelie en toont aan dat de mensen daaraan geen deel hebben. Zijn evangelie is niet naar de mens, niet naar diens wijsheid. Hij heeft het van geen mens ontvangen en niemand heeft hem daarin onderwezen. Wat hij bezit, bezit hij door de directe openbaring van Jezus Christus. *“Want ik maak u bekend, broeders, dat het evangelie dat door mij verkondigd is, niet is naar de mens. Want ik heb het ook niet van een mens ontvangen of geleerd, maar door openbaring van Jezus Christus”* (vs. 11-12). De apostel Paulus is op een buitengewone manier met het evangelie in aanraking gekomen. Hij is niet, zoals de meesten, door de evangelieprediking bekeerd, maar door de verheerlijkte Heer zelf, die hem op zijn achtervolging naar Damaskus is verschenen. En bij zijn bekering leert hij Christus niet kennen als de Messias, de koning der Joden, maar als het Hoofd van de Gemeente, die Zijn lichaam is. Hij heeft de heiligen vervolgd en de Heer zegt: *“Saul, Saul, waarom vervolg je mij!”*. Christus in de hemel en de heiligen op aarde zijn één; zij vormen één lichaam, één geheel. Dit leert Paulus bij zijn bekering en dit heeft hij voor de aandacht als hij de hierboven aangehaalde woorden opschrijft.

Ik wil hier tevens de opmerking bijvoegen, dat Paulus de enige is die zijn evangelie als het *heerlijke* evangelie kenmerkt. Het is het evangelie van Christus, verheerlijkt aan de rechterhand van God. Het is de blijde boodschap, dat wij één Verlosser hebben die opgestaan is en verheerlijkt. De andere apostelen spreken nooit over de Gemeente *als één gemaakt* met Christus, alleen Paulus doet dit. Daarom is hij ook de enige die naar waarheid kan zeggen: ‘wanneer iemand iets aan mijn evangelie toevoegt, die is vervloekt’. Hoewel hij iets aan het tot dan toe verkondigde evangelie heeft toegevoegd, omdat de hem toevertrouwde openbaring dat heeft overtroffen, mag er toch niets aan het zijne toegevoegd worden. De overige apostelen verkondigen dat de door de Joden verworpen Rechtvaardige door God opgenomen is. Zij prediken Christus als de Messias, en verkondigen de vergeving van zonden door het geloof in Zijn naam. Maar zij stellen geenszins de hemelse heerlijkheid voor zoals Paulus dit doet. Christus nu staat als Zoon van God buiten iedere aardse bedeling. Ook Paulus komt met zijn apostelambt niet in deze bedeling en in de gedachten van het Oude Testament, maar hij predikt Christus als de Zoon van God (Zie Hand. 9:20). Hij verkondigt al de waarheden die ook de andere apostelen hebben gepredikt - in dit opzicht is er natuurlijk geen verschil tussen hen - maar hij gaat veel verder dan zij. En dit is de reden dat hij steeds zegt: *“naar mijn evangelie”*. In Kol. 1:25 zegt hij: *“waarvan ik een dienaar geworden ben overeenkomstig het rentmeesterschap van God dat mij gegeven is voor u, om het woord van God te voleindigen”*. Hij openbaart als werktuig van de Heilige Geest datgene wat tot dan toe een verborgenheid is gebleven. Om deze reden treedt hij ook met zo’n ernst tegen de tegenstanders op, die iets bij zijn evangelie willen voegen.

De apostel gaat nu zijn bekering en zijn vroegere leven bespreken. Hij heeft gezegd, als hij over zijn evangelie spreekt, dat hij het niet van mensen ontvangen heeft, noch door onderwijzing, maar door de openbaring van Jezus Christus. Omdat zij hier niet aan zullen twifelen, toont hij hen aan hoe hij in zijn hele vijandig tegen het evangelie geweest is. *“U hebt immers gehoord van mijn vroegere wandel in het jodendom: dat ik de gemeente van God uitermate vervolgde en haar verwoestte, en in het jodendom meer toenam dan vele leeftijdgenoten in mijn geslacht, daar ik een nog groter ijveraar was voor de overleveringen van mijn vaderen”* (vs. 13, 14). Er kan daarom niet getwijfeld worden aan de oprechtheid van de apostel in het houden van de wet in zijn onbekeerde toestand. *“Maar toen het God, die mij vanaf de schoot van mijn moeder afgezonderd en door zijn genade geroepen heeft, behaagde zijn Zoon in mij te openbaren, opdat ik Hem onder de volken verkondigde, ging ik terstond niet te rade met vlees en bloed”* (vs. 15, 16). Hierover heeft hij niet met mensen, of met zichzelf, of met anderen gesproken. Het is God die hem van de wet teruggeroepen heeft. Toen hij onder de wet was, die zij nu weer willen vervullen, was hij een vijand van Christus. Maar God heeft hem, naar Zijn raadsbesluit, vanaf de moedersschoot afgezonderd; hem door Zijn genade geroepen en zijn Zoon in hem geopenbaard. Daarna heeft God hem drie jaar bij Zich gehouden om te leren dat hij niets is. Meteen na zijn bekering heeft hij in Damaskus zeer beslist voor Christus opgetreden, maar hij moet, voordat hij verder gaat, in de school van God zijn en niet in Jeruzalem. *“En ik ging ook niet op naar Jeruzalem, tot hen die vóór mij apostelen waren; maar ik ging weg naar Arabië en keerde weer terug naar Damaskus. Daarna, na drie jaren, ging ik op naar Jeruzalem om met Kefas kennis te maken, en ik bleef vijftien dagen bij hem”* (vs. 17,

18). Hij noemt het aantal dagen zodat niemand kan denken dat hij gedurende die tijd onderwijs heeft gekregen.

“Wat ik u schrijf, zie, voor God, ik lieg niet. Daarna kwam ik in de streken van Syrië en Cilicië. En ik was van gezicht onbekend aan de gemeenten van Judéa die in Christus zijn, en zij hoorden alleen: hij die ons vroeger vervolgde, verkondigt nu het geloof dat hij vroeger verwoestte. En zij verheerlijkten God in mij” (vs. 21-24). Paulus voert deze feiten aan om te laten zien hoe weinig tijd hij in Jeruzalem heeft doorgebracht. Hij is zelfs in de gemeenten in Judéa onbekend. Deze gemeenten verheerlijken God over hem, in plaats van het werk van God te veroordelen of een gebrek in zijn getuigenis te vinden. De Galaten daarentegen, die zich op die gemeenten in Judéa beroepen, staan op het punt de rijke genade van God, die hen geopenbaard is, te verlaten. Het is dus geen wonder, dat het hart van Paulus diep geschokt is en dat hij diep voelt wat een oneer dit voor God is en wat een onberekenbare schade voor zijn heiligen hieruit voortkomt. Zonder twijfel verbeelden zij zich dat hun weg veel zekerder is. Maar de apostel betuigt dat hij hun de waarheid van het evangelie heeft gebracht, maar dat die door een vermenging met de wet helemaal te gronde gericht wordt. Hoe toepasselijk is dit alles voor de nood in onze tijd! Laten wij toch niet denken, dat in Galatië een groter kwaad aanwezig is dan hetgeen nu werkzaam is. Integendeel, wij vinden daar slechts de kiem van dat wat zich later verder ontwikkeld heeft. De Heer geve ons kracht en moed om met beslistheid alles te verwerpen wat ons geweten benadeelt en aanleiding geeft ons iets te veroorloven waarvan wij weten, dat het tegen Zijn wil en tegen Zijn heiligheid is!

Hoofdstuk 2

Na zijn bezoek van vijftien dagen aan Jeruzalem, is Paulus werkzaam onder de heidenen. Pas na veertien jaar, zoals hij ons hier in het eerste vers mededeelt, gaat hij terug naar Jeruzalem met Barnabas en neemt ook Titus mee. De aanleiding van deze reis vinden wij in Handelingen 15. Paulus en Barnabas zijn, na vele reizen gemaakt te hebben, teruggekomen in Antiochië. Vandaaruit zijn ze aan de genade van God bevolen geweest tot het werk dat zij volbracht hebben (Zie Hand. 13). Al gauw merken ze dat de duivel in de gemeente bezig geweest is om onkruid te zaaien. Want *“sommigen die waren gekomen van Judéa, leerden de broeders: Als u niet wordt besneden naar het gebruik van Mozes, kunt u niet behouden worden. Toen er nu strijd en niet weinig redetwist van de zijde van Paulus en Barnabas tegen hen ontstond, bepaalden zij dat Paulus en Barnabas en enige anderen uit hen zouden opgaan naar de apostelen en oudsten in Jeruzalem over deze twistvraag”* (Hand. 15:2). Als zij in Jeruzalem aankomen, vinden ze daar dezelfde partij. *“Enigen echter van hen die van de sekte der farizeeën waren, die tot geloof waren gekomen, stonden uit hun midden op en zeiden dat men hen moest besnijden en bevelen de wet van Mozes te bewaren”* (Hand. 15:5). Hieruit blijkt wat er in het hart van de gemeente zelf heeft plaatsgevonden. Daarna vindt de vergadering van de apostelen en oudsten plaats over dit onderwerp, in de tegenwoordigheid van de hele gemeente. In Galaten 2 deelt de Heilige Geest ons nog een paar bijzonderheden mee, die in de Handelingen niet vermeld worden, namelijk dat Paulus Titus

meeneemt en dat hij op grond van een openbaring gaat. In de Handelingen wordt de geschiedenis ons eenvoudig meegedeeld, hier vinden wij de achtergrond van de apostel. Het is een buitengewoon belangrijk feit dat de apostel Titus meeneemt omdat deze geen Jood is. Zijn moeder is zelfs geen Jood, zoals bij Timotheüs het geval is. Titus is een Griek, die nooit is besneden en Paulus brengt hem voor het oog van de twaalf apostelen en van allen in Jeruzalem. Het is een moedige stap om op deze manier tot een beslissing te komen aangaande de kwestie tussen hem en de Joodsgezinde christenen. Dit is waarlijk een zeer beslist gebruik van de vrijheid die hij in Christus Jezus bezit. En nadat hij gezegd heeft: *“En ik ging op grond van een openbaring op, en ik stelde hun het evangelie voor dat ik onder de volken predik, en afzonderlijk aan hen die in aanzien waren, opdat ik niet misschien tevergeefs loop of gelopen heb”*, voegt hij er terloops de gewichtige opmerking bij: *“maar ook werd Titus, die bij mij was, hoewel hij een Griek was niet genoodzaakt zich te laten besnijden”* (vs. 2, 3).

Het eerste doel van zijn reis vinden wij in vers 4, dat met vers 1 in verband staat, terwijl vers 2 en 3 een tussenzin vormen. Hij gaat op: *“en dat vanwege de binnengeslopen valse broeders, die zich hadden binnengedrongen om onze vrijheid te bespieden die wij in Christus Jezus hebben, met het doel ons tot slavernij te brengen”* (vs. 4). Hij gaat op *“op grond van een openbaring”*. God wil, dat deze kwestie niet in Antiochië, maar in Jeruzalem, beslist zal worden zodat elke tegenspraak gestopt zal worden en de eenheid bewaard zal blijven. Ook wil Hij niet dat de apostel alleen in zijn overtuiging staat, maar Hij laat hem opgaan naar Jeruzalem en aan de apostelen en de oudsten medelen wat hij heeft onderwezen. Over dit gewichtige punt, de vrijheid van de wet,

moet een eenstemmig getuigenis gegeven worden. En dat niet alleen, maar ook dat zij Paulus erkennen als een man die, onafhankelijk van hen, door God geleerd en door God in zijn bediening bevestigd is.

De bedoeling van die valse broeders is om op die manier de, in Christus Jezus vrijgemaakte, gelovigen weer onder het juk van de wet te brengen. Zij laten door dit voornemen zien dat wettische gezindheid en ongeloof hand in hand gaan. Maar de apostel kan zeggen: *“Voor hen zijn wij ook geen uur geweken door ons te onderwerpen, opdat de waarheid van het evangelie bij u blijft”* (vs. 5). Het lukt hen niet de kracht van de waarheid te weerstaan en die te ondergraven.

De apostel gaat nu echter verder en wijst op hen, die de voornaamste plaats in Jeruzalem innemen. *“Maar van hen die geacht werden iets te zijn - wat zij ook ooit waren, doet er voor mij niets toe: God neemt de persoon van de mens niet aan”* (vs. 6). De valse leraars beschuldigen hem ervan dat hij niets door de twaalf apostelen ontvangen heeft. En hij antwoordt: zo is het ook. Zijn zij geacht – welnu het is goed, zij zijn het voor zich en voor God; hebben zij hun plaats - ik heb de mijne; *“want zij die in aanzien waren, hebben mij verder niets meegedeeld, integendeel echter, toen zij zagen dat aan mij het evangelie van de onbesnedenen was toevertrouwd, zoals aan Petrus dat van de besnedenen (want Hij die in Petrus werkte tot het apostelschap van de besnedenen, werkte ook in mij onder de volken), en toen zij de genade die mij gegeven is, erkenden, gaven Jakobus, Kefas en Johannes, die geacht werden steunpilaren te zijn, mij en Barnabas de rechterhand van gemeenschap, opdat wij naar de volken en zij naar de besnedenen gingen; alleen moesten wij de armen gedenken, wat ik mij daarom ook beijverd heb te doen”* (vs. 7-10). Op deze manier zijn alle beschuldigingen van

die Joodsgezinde leraars, dat er geen wezenlijke overeenstemming tussen Paulus en de andere apostelen bestaat, voldoende weerlegd. Paulus is dan ook overtuigend in staat de bewijzen van zijn bijzondere en onafhankelijke bediening te leveren. Hij heeft al menig jaar met zegen gearbeid zonder daartoe een bevel van de overige apostelen ontvangen te hebben. En nu moeten zij onderzoeken of zijn apostelambt, en de hem geopenbaarde waarheden, de directe gave van God is. En de twaalf kunnen niet anders dan deze erkennen als zij namelijk God als de bron van deze buitengewone gave erkennen. Paulus is een apostel van God zonder hun bemiddeling. Hij heeft niets van hen ontvangen, maar dezelfde macht, die in Petrus tot het apostelambt van de besnijdenis gewerkt heeft, heeft ook in Paulus onder de heidenen gewerkt. En omdat zij dit erkennen, geven de drie voornaamsten hem en Barnabas de rechterhand van de gemeenschap. Zij zien in hen de beste werktuigen om onder de onbesnedenen te werken. De grote uitgestrektheid van de heidense wereld is blijkbaar voor Paulus en voor degenen die met hem zijn, een bediening die hun door de Heer opgedragen is (Matth. 28:19, 20). Nu is dus de bedoeling van de vijand, om de gelovigen uit de heidenen onder de wet te brengen, verijdeld.

Nadat de apostel van de achting en de erkenning gesproken heeft, die Petrus, Jakobus en Johannes in Jeruzalem hem en zijn werk getoond hebben, komt hij op een zaak die nog treffender is voor degenen die de heidenen onder de wet willen brengen. *“Maar toen Kefas in Antiochië kwam, weerstond ik hem in zijn gezicht, omdat hij te veroordelen was”* (vs. 11). Petrus geeft Paulus in Jeruzalem de rechterhand van de gemeenschap, maar in Antiochië weerstaat Paulus hem in het gezicht. Blijkbaar is dit een bekende zaak. *“Want voordat*

er enigen van Jakobus kwamen, at hij met die uit de volken”, wat een teken van gemeenschap met hen is.

Bij deze gebeurtenis wordt het duidelijk dat Petrus geen voorrang boven Paulus heeft, dat hij geenszins de man is tegenover wie men een eerbiedig zwijgen in acht moet nemen. Hoewel God machtig door Petrus gewerkt heeft, kan Paulus toch niet toelaten dat het evangelie, dat God zelf aan zijn zorg heeft toevertrouwd, op zo'n wijze veracht wordt. Zolang Petrus alleen in Antiochië is, waar de invloed van de hemelse waarheid duidelijk is, eet hij met de christenen uit de heidenen en wandelt hij met de anderen in dezelfde vrijheid. Maar zodra er sommigen van Jakobus uit Jeruzalem zijn gekomen, waagt hij het niet langer een vrijheid voor te staan die door zulke christenen, die in hun meningen nog Joodsgezind zijn, veroordeeld wordt. *“Maar toen zij gekomen waren, onttrok hij zich en zonderde zich af uit vrees voor die uit de besnijdenis”* (vs. 12). Hoe groot is de invloed van vooroordelen, bijzonder van wettische vooroordelen! Petrus is ook te zwak om met beslistheid de meningen van anderen te weerstaan. Door de macht van vooroordelen en door de invloed van de meningen van anderen is hij aan het wankelen gebracht. Hij geeft zijn vrijheid op en eet niet langer met de christenen uit de heidenen. En dat doet hij als één van de voornaamste van de apostelen! Hoe gering deze zaak ook lijkt te zijn, zij is toch gewichtig in de ogen van God en van zijn dienaar. Paulus ziet dat door deze schijnbaar geringe zaak de waarheid van het evangelie geweld aangedaan wordt. Laten wij hierover ernstig nadenken. Een eenvoudige zaak kan tot een werkelijke afwijking van Christus en van de waarheid van het evangelie leiden. Hoe verkeerd is het daarom zulke dingen gering te achten. En zodra wij ons zelf hebben laten medeslepen, oefenen

wij ook een verderfelijke invloed op anderen uit, en dat naar mate onze achting onder de mensen groot of klein is. Ja, wij kunnen dan zelfs zo ver komen dat wij ijverig proberen ook anderen voor onze mening te winnen, om daardoor ons eigen geweten gerust te stellen en ons aanzien te behouden. Petrus, die bevreesd is voor degenen die uit Jeruzalem komen, sleept alle christenen uit de Joden en zelfs Barnabas, de metgezel van Paulus, in zijn huichelarij mee (vs. 13). Paulus echter, moedig en getrouw door de genade, blijft oprecht. Omdat hij door God onderwezen is en vol is van de kracht van de Heilige Geest, die hem heeft doen inzien dat alles, wat het vlees verheft, de hemelse heerlijkheid verduistert en het evangelie vervalst. Paulus is een nieuwe schepping, waarin de verheerlijkte Christus het middelpunt is, leeft en zich beweegt. Paulus is even standvastig, als moedig, even helder als standvastig, omdat hij in de verwezenlijking van de geestelijke en hemelse dingen in Christus leeft. Paulus, die alles voor vuilnis acht om Christus' wil, ziet duidelijk de vleselijke stap van de apostel van de besnijdenis. Hij laat zich niet door mensen afschrikken. Hij houdt zich met Christus en met de waarheid bezig en hij kan onmogelijk door de vingers zien dat deze waarheid onderuit gehaald wordt, al is zijn plaats in de gemeente nog zo verheven. Hij weerstaat Petrus openlijk omdat hij bestraft moet worden. Paulus is niet bang en zet alle menselijke redeneringen aan de kant en ziet alleen op Christus, het Hoofd van de Gemeente.

Dit handelen van Paulus heeft des te meer kracht omdat het voorgevallen is na de plechtige vergadering te Jeruzalem, waar Petrus zo ijverig de door God aan de heidenen gegeven vrijheid aangetoond heeft. Hij heeft daar gezegd: *“Mannen broeders, u weet dat God lang geleden mij onder u heeft uitverkoren, opdat de volken door mijn mond*

het woord van het evangelie zouden horen en geloven” (Hand. 15:7). En hij heeft daar zijn rede met deze merkwaardige woorden, zo stuitend voor de Joodse hoogmoed en zo versterkend voor de verontruste harten van de christenen uit de heidenen, besloten: *“door de genade van de Heer Jezus geloven wij behouden te worden op dezelfde wijze als ook zij”* (vs. 11). Hij heeft daar, ten aanhoren van de Joden, dat niet die uit de heidenen op dezelfde wijze als zij behouden zouden worden, maar omgekeerd: *“geloven wij behouden te worden op dezelfde wijze als ook zij”*. Hij denkt er niet aan om gelovigen uit de heidenen te behandelen alsof zij langs een onrechtmatige weg de genade ontvangen hebben. God heeft aan de christenen uit de heidenen de waarheid nog duidelijker voorgesteld. En niettegenstaande dit alles laat Petrus zich van dit hoofdpunt van het evangelie afbrengen en sleept zelfs anderen daarin mee.

De zaak is in Paulus’ ogen zo belangrijk, dat hij in aller tegenwoordigheid tot Petrus zegt: *“Als u, die een Jood bent, leeft als de volken en niet als de Joden, waarom dwingt u de volken naar joodse wijze te leven?”* (vs. 14). Petrus zelf heeft de wet, als het richtsnoer voor de gelovigen uit de Joden, niet gehouden. Hij heeft de vrijheid genomen om als een christen uit de heidenen te leven. Waarom wil hij dan nu deze dwingen om als Joden te leven als voorwaarde om christelijke gemeenschap te hebben? *“Wij, van nature Joden en geen zondaars uit de volken, die echter weten dat een mens niet gerechtvaardigd wordt op grond van werken van de wet, maar alleen door het geloof in Jezus Christus, ook wij hebben in Christus Jezus geloofd, opdat wij gerechtvaardigd zouden worden op grond van geloof in Christus en niet op grond van werken van de wet, want op grond van werken van de wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden”* (vs. 15, 16). Zij, als Joden,

hebben zelf de wet verlaten en tot Christus hun toevlucht genomen. Vroeger dachten zij in de wet een middel tot rechtvaardiging te vinden, maar nu hebben zij echter eenvoudig Christus aangenomen. Ze zijn opgehouden om gerechtigheid uit de werken van de wet te zoeken.

“Maar als wij, terwijl wij trachten in Christus gerechtvaardigd te worden, ook zelf zijn gebleken zondaars te zijn, is dan Christus een dienaar van de zonde? Volstrekt niet!” (vs. 17). Zij willen terugkeren tot de wet. Door het gebouw van de wet weer op te trekken betuigen zij dat zij onrecht gedaan hebben door het omver te werpen. Christus zou hen daartoe gebracht hebben. Daarom heeft Zijn leer hen dan tot overtreders gemaakt en op die manier zou Hij een dienaar van de zonde zijn. Het is diep triest dat men om de mensen te behagen tot zulke dingen terugkeert. Hoe weinig heeft Petrus daaraan gedacht! En hoe weinig bedenken veel christenen dat zij op het vlees vertrouwen als zij instellingen invoeren! In de hemel zijn die er niet en als Christus, die daarboven is, alles in allen is dan kunnen ze hier ook niet zijn. Zelfs wanneer wij in de voorrechten, die ons als christenen geschonken zijn, onze rust zoeken, dan hebben wij de volheid - de algenoegzaamheid van Christus - verlaten om op het vlees te vertrouwen. Men houdt zich vaak op zo'n wijze met die voorrechten bezig, dat men daarin zijn voedsel denkt te vinden. Daardoor blijft dan de volkomen Verlosser, van wie de liefde en genade in deze voorrechten zo duidelijk tot ons spreken, voor ons verborgen. Dit is zelfs het geval met goddelijke instellingen als doop en avondmaal. Zoeken wij onze rust in deze voorrechten, dan doen wij niets anders dan de heerlijke en ernstige waarheid loochenen, waarvan zij getuigen. De mogelijkheid van een gerechtigheid naar het vlees is verdwenen is sinds Christus is

gestorven en opgestaan. Dit voelt de apostel diep en hij is geroepen om deze waarheid, door de kracht van de Heilige Geest, voor de ogen en voor het geweten van mensen te stellen.

“Want als ik wat ik heb afgebroken, weer opbouw, dan betoon ik mijzelf een overtreder” (vs. 18). Dat wil zeggen: ‘wanneer ik tot Christus ga, geef ik de wet als krachteloos op en wanneer ik na dit alles weer tot de wet terugkeer, dan maak ik mijzelf tot een overtreder. Want indien ik nu op de wet vertrouw, dan heb ik vroeger ten onrechte de wet opgegeven’. De Galaten bedoelen dit niet zo, maar de Heilige Geest brengt de waarheid aan het licht voor hun geweten en toont aan waar zij uiteindelijk terecht zullen komen. Het gevolg van het weer invoeren van de wet is dat ze zichzelf tot overtreder en Christus tot een dienaar maken, in plaats van een Verlosser van de zonde.

De waarheid is echter: *“Want ik ben door de wet aan de wet gestorven om voor God te leven”* (vs. 19). Als Jood staat Paulus onder de wet. Bij zijn bekering echter heeft hij zijn toestand als zondaar echt gevoeld en de dodende, niet levendmakende kracht van de wet ondervonden. Hij heeft de hele verdorvenheid van het vlees en zijn machteloosheid leren kennen. Door de wet is hij veroordeeld en was hij niet in staat om verder te gaan. Maar hij heeft Christus gevonden, die als een vloek gestorven is. Met Hem is hij gestorven; het oordeel van de wet - de dood - is aan hem voltrokken. Maar daardoor is hij juist vrijgemaakt van de wet; want eenmaal gestorven kan de wet niet meer geldig zijn. Hij is derhalve *“door de wet aan de wet gestorven”*. Christus is gestorven omdat de wet het oordeel over de zondaars uitspreekt. Paulus is met Hem, en dus door de wet, gestorven. Maar omdat Christus het einde van de wet is, is Paulus door die dood

tevens voor de wet gestorven om nu voor God te leven. De wet kan niemand het leven geven, zij doodt. Om voor God te leven moet men het leven bezitten. Daarom moet men van de wet tot Christus komen. In Hem zijn wij vrijgemaakt; in Hem hebben wij het leven om voor God te leven. *“Ik ben met Christus gekruisigd en ik leef niet meer, maar Christus leeft in mij”* (vs. 20). Omdat hij met Christus gekruisigd is, heeft de wet geen recht meer op hem. Want zijn leven onder de heerschappij van de wet heeft aan het kruis zijn einde gevonden. Hoewel gekruisigd, toch leeft hij omdat Christus in hem leeft. Hij bezit een heel nieuw leven, het opstandingsleven, en dit leven is Christus. Hij is niet alleen één met Christus geweest in de dood, maar ook in de opstanding. En dit geldt voor alle christenen. Christus is het leven. Wie in Hem gelooft, is met Hem gestorven en heeft eeuwig leven. Weliswaar zal, zodra men de gemeenschap met God verlaat, het vlees zich in zijn hoogmoed, zijn ijdelheid, zijn gemakzucht en in zijn oude gewoonten openbaren. Men kan dan niet gelukkig zijn, voordat men zichzelf veroordeeld en zijn zonde beleden heeft. Maar door met Christus verenigd te zijn, heeft men het leven; daarover heeft de wet geen macht.

Als wij nu door de dood van Christus van de wet zijn vrijgemaakt, en door zijn opstanding een nieuw hemels leven hebben gekregen, dan kan de wet onmogelijk onze levensregel zijn. Het richtsnoer voor onze wandel moet in overeenstemming zijn met ons leven. Zijn wij in de toestand van de eerste Adam, dan is de wet ons richtsnoer. Dat is de levensregel voor de dood, omdat zij tegen dode zondaars spreekt. Zijn wij echter in Christus, dan kan de wet onmogelijk onze levensregel zijn, omdat wij niet meer dood zijn, maar levend gemaakt. Iemand die levend gemaakt is met Christus kan onmogelijk

de leefregel van de dood tot richtsnoer voor zijn wandel aannemen. Is Christus ons leven, dan moet ook Christus zelf onze leefregel zijn. Er is dan geen sprake van de wet, niet ter rechtvaardiging en ook niet als richtsnoer voor onze wandel. Christus is het enige voorwerp. Hij heeft de Vader volkomen verheerlijkt en in Hem vinden wij de werken bereid waarin wij moeten wandelen. Christus leeft nu in ons. En zoals het geloof in Christus dit leven doet ontstaan, zo is ook het geloof in Christus de kracht van dit leven. *“En wat ik nu leef in het vlees, leef ik door het geloof in de Zoon van God, die mij heeft liefgehad en Zichzelf voor mij heeft overgegeven”* (vs. 20). Dezelfde Christus, die de levensbron en die ons leven is, is ook het voorwerp wat wij aanschouwen. De gelovige leeft niet door het zien op de wet, maar door het zien op Christus, en op Hem alleen. Door naar Hem te kijken wandelen wij gelijkvormig aan Hem. *“Wij allen nu, die met onbedekt gezicht de heerlijkheid van de Heer aanschouwen, worden naar hetzelfde beeld veranderd van heerlijkheid tot heerlijkheid, als door de Heer, de Geest”* (2 Kor. 3 : 18).

Met volle vrijmoedigheid kan de apostel verder verklaren: *“Ik stel de genade van God niet terzijde”*. Dat hebben de anderen gedaan, die op enigerlei wijze de wet willen houden tot rechtvaardiging. *“Want als de gerechtigheid door de wet is, dan is Christus zonder reden gestorven”* (vs. 21), aangezien wij dan de rechtvaardigheid denken te krijgen door ons te houden aan de wet en dus op grond van onszelf. Door de wet kan de gelovige zich, door zijn belijdenis, nooit boven de ervaringen van een zondaar verheffen. Hij is altijd in die toestand, waarin hij uitroept: *“Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit dit lichaam van de dood?”*. Zodra hij echter staat op dat heerlijke standpunt, dat hij in Christus innemen kan, kan hij zeggen: *“Want de wet van de Geest*

van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood". Hij moet uitroepen: 'Oh, hoe gelukkig ben ik; Christus heeft mij vrijgemaakt! Er is geen oordeel voor degenen, die in Christus Jezus zijn'. Dat is de ware en veilige plaats voor de christen. Door ons persoonlijke geloof zijn wij in Christus geplant en Hij is het voorwerp van de vertrouwelijke omgang met onze ziel. Wat een vreselijk verlies als wij zo'n Christus, zoals wij Hem onder de genade hebben leren kennen, zo'n gerechtigheid en zo'n liefde kwijt raken! Ons deel, ons leven is de Zoon van God. Hij heeft Zichzelf voor ons overgegeven en Hij is ons geschonken. Daarom is het gevoel van de apostel zó hevig aangedaan, dat hij in het volgende hoofdstuk uitroept: "*O onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd?*"

Hoofdstuk 3

“O onverstandige Galaten, wie heeft u betoverd, u wie Jezus Christus als gekruisigd voor ogen werd geschilderd?” (vs. 1). De apostel heeft wel reden om op die manier tegen hen te spreken! Het is nog niet zo lang geleden dat zij door zijn prediking de zegeningen van het christendom hebben leren kennen, maar helaas! Ze komen nu al in de verleiding om terug te keren. Zij hebben het besef van de genade in hun zielen verloren en willen naar de wet terugkeren. Jezus Christus is hen voorgesteld als gekruisigd en door Zijn liefde hebben zij de zegeningen ontvangen waartoe het kruis ons de toegang verleent. Ze hebben zich daarin verblijd en nu willen zij terugkeren? Oh bedenk toch, zegt Paulus, wat jullie doen. Het kruis van Christus toont ons de verdorvenheid van de menselijke natuur, de hatelijkheid van de zonde en de vijandschap van het vlees tegen God. Dat kruis getuigt van het heilige en eeuwige oordeel van God en bewijst eveneens hoe hopeloos het is om door de wet de zegeningen te verwachten. Die waarheid hebben jullie met je hele hart aangenomen en nu willen jullie de blik afwenden van dat kruis om zaligheid te krijgen door het onderhouden van die ellendige inzetten! *“Dit alleen wil ik van u vernemen: hebt u de Geest ontvangen op grond van werken van de wet of op grond van de prediking van het geloof?”* (vs. 2).

In het vorige hoofdstuk spreekt de apostel van het leven, hier van de *Heilige Geest*. Hij betwijfelt de tegenwoordigheid van de Heilige Geest in hun midden niet, maar probeert het bewustzijn onder hen

op te wekken dat de Geest met het geloof, en geenszins met de wet, in verband staat. De toestand van de Galaten is voorzeker zeer treurig. Zij hebben zoveel voorrechten onder het evangelie genoten en toch willen zij nu in het vlees volmaakt worden. *“Bent u zó onverstandig? U bent in de Geest begonnen, wilt u nu in het vlees volmaakt worden?”* (vs. 3). Zij hebben al veel voor het evangelie geleden, maar satan heeft hen door zijn listen al zo ver gebracht, dat de apostel hun moet vragen: *“Hebt u tevergeefs zoveel geleden?”* (vs. 4). Maar hoe treurig hun toestand ook is, toch heeft de Heilige Geest hen niet verlaten. Hij woont nog in hun midden en Hij wil daar nog werken, zodat zij weer zouden terugkeren. Wat een troost ook voor ons! Hoe diep de kerk ook gezonken is, toch heeft God de Heilige Geest, als de bron van de genieting in Christus, niet weggenomen. Hij woont in de Gemeente en blijft in haar wonen totdat zij deze aarde verlaat.

Paulus wanhoopt dan ook nog niet aan de Galaten. Hij heeft hen nog niet helemaal opgegeven ondanks dat hij veronderstelt dat de vijand al een overwinning op hen behaald heeft. Hij neemt liever aan dat zij spoedig deze toestand achter zich zullen laten. Daarom vraagt hij hen: *“Hebt u tevergeefs zoveel geleden?”*. En hij laat erop volgen: *“Als het tenminste ook tevergeefs was!”*. Hij wil daarmee zeggen: ‘Ik hoop dat alles nog goed zal komen en het dus niet voor niets zal zijn’.

Door dit te zeggen doet de apostel een beroep op hun ervaring. Zij hebben de Geest ontvangen; zij hebben voor het evangelie geleden; er hebben krachten onder hen gewerkt; en dat is allemaal het gevolg van zijn prediking. God heeft hem als middel gebruikt om hun deze zegeningen te geven. Zij kunnen dit niet ontkennen. Het is nu alleen de vraag of zij dit allemaal uit de werken van de wet of

uit de prediking van het geloof hebben ontvangen. *“Hij dan die u de Geest verleent en krachten onder u werkt, doet Hij dat op grond van werken van de wet of op grond van de prediking van het geloof?”* (vs. 5). Natuurlijk uit de prediking van het geloof. En dit is niet alleen nu het geval, maar dit is al gebeurd bij Abraham. Abraham heeft de zegeningen toch uit het geloof ontvangen en niet door de wet. Want wanneer geloof Abraham in God en wanneer wordt het hem tot gerechtigheid gerekend? Vóór de instelling van de besnijdenis, want die is gekomen nadat Abraham al veel bewijzen van zijn geloof heeft laten zien en nadat God hem verzekerd heeft dat hij uit het geloof gerechtvaardigd is. Als dus de joodsgezinde leraars de wet en de besnijdenis weer willen invoeren, dan handelen zij geheel tegen het beginsel waaruit Abraham, die zij hun vader noemen en op wie zij zich beroepen, gerechtvaardigd is. Daarom zegt de apostel dan ook: *“Zoals Abraham God geloofde en het werd hem tot gerechtigheid gerekend. Erkent dan, dat zij die op grond van geloof zijn, zonen van Abraham zijn”* (vs. 6, 7). Want als Abraham door het geloof de zegen heeft gekregen, dan is zijn zaad op dezelfde wijze gezegend. Paulus begint hier met het natuurlijke zaad, de Joden, maar komt daarna ook tot de heidenen: *“De Schrift nu, die voorzag dat God de volken op grond van geloof zou rechtvaardigen, verkondigde tevoren aan Abraham de blijde boodschap: ‘In u zullen alle volken gezegend worden’ ”*(vs. 8). De heidenen worden als heidenen gezegend en niet omdat zij eerst Joden zijn geworden. De zegen zal ook over *“de heidenen”* komen. *“Zij die op grond van geloof zijn, worden dus met de gelovige Abraham gezegend”* (vs. 9). Gelijk zijn zegen van het geloof afhangt, zo hangt ook die van *hun* daarvan af.

Nadat de apostel heeft bewezen dat de zegeningen van het geloof, en niet van de werken van de wet of van de besnijdenis afhangen, voegt hij er deze ernstige en hoogst plechtige woorden aan toe: “*Want allen die op grond van werken van de wet zijn, zijn onder de vloek; want er staat geschreven: ‘Vervloekt is ieder die niet volhardt in alles wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen’*” (vs. 10). Mogen toch zij, die leraren van de wet willen zijn, de waarheid van deze woorden begrijpen en ze ter harte nemen! Niet alleen degenen die de wet gebroken hebben zijn onder haar vloek, maar ook zij die op een wettische grond staan. Ieder die God op deze grond aangenaam wil zijn, is vervloekt. De wet verdoemt noodzakelijk iedereen, die haar tot zijn richtsnoer neemt, zodra hij haar overtreedt. “*Want allen die op grond van werken van de wet zijn, zijn onder de vloek*”. Als ik mij niet aan alles houdt wat in het boek van de wet geschreven is, dan ben ik vervloekt als mij dat niet lukt. Past dat bij de christen? Onmogelijk. En daarom is bij hen, die op die manier spreken, alles in verwarring. Ook al blijven zij bij al die verwarring toch waarlijk in Christus. Wat zegt Paulus? “*En dat door de wet niemand voor God gerechtvaardigd wordt, is duidelijk, want*” - en hier haalt bij een andere bijbeltekst aan – “*de rechtvaardige zal op grond van geloof leven*” (vs. 11). Het verband waarin deze woorden in Deuteronomium 27 voorkomen is zeer belangrijk. Wij vinden daar dat de twaalf stammen in twee helften verdeeld worden. De ene helft moet het volk zegenen en de andere helft moet de vloek verkondigen. Alleen de vloeken worden uitgesproken terwijl de zegeningen helemaal worden weggelaten. De Schrift laat in die tijd dus al zien dat de werken van de wet niet kunnen rechtvaardigen: “*De rechtvaardige zal op grond van geloof*

leven”. Nu is echter “*de wet niet op grond van geloof, maar ‘hij die deze dingen gedaan zal hebben, zal door die dingen leven’*” (vs. 12).

Er is echter nog een treffender bewijs. “*Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden (want er staat geschreven: ‘Vervloekt is ieder die aan een hout hangt’)*” (vs. 13). Dat de apostel hier met ‘ons’ het joodse gedeelte van de gelovigen bedoelt, wordt duidelijk in het volgende vers, waar hij in het bijzonder over de heidenen spreekt: “*Opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de volken zou komen*”. In de tweede helft van dat vers neemt hij dan Joden en heidenen samen: “*opdat wij de belofte van de Geest zouden ontvangen door het geloof*”. Hoewel het volkomen waar is dat ook wij door de zonde onder de vloek gekomen zijn, zijn wij nooit onder de wet geweest. Als Christus het niet verhinderd zou hebben zouden wij die vloek net zo goed verdiend hebben. De wet is aan Israël en niet aan de heidenen gegeven. Daarom moet men tot Israël iets anders zeggen dan tot de heidenen. Over Israël kan de apostel zeggen: ‘Zij hebben Christus nodig omdat ze niet in alles de wet gehouden hebben’. Hij is gekomen en “*heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden*”. Tot de gelovigen uit de heidenen echter, die nooit iets met de wet van doen hebben gehad, kan hij zeggen: ‘Hoe kunt u nu op die grond gezegend te worden, terwijl wij slechts de vloek kunnen oogsten?’. Alle gelovigen kunnen nu door de genade van God zeggen: “*Christus heeft ons vrijgekocht van de vloek van de wet door voor ons een vloek te worden*”. Christus heeft zich één gemaakt met ons. Hij is in onze plaats gekomen en daarom zijn wij nu vrij van de wet. En als de stroom van zegeningen eenmaal begint, strekt die zich veel verder uit dan vroeger. “*Opdat de zegen van Abraham in Christus Jezus tot de volken zou komen*”. God moest eerst de vloek

wegnemen en nadat dit voor de gelovige Joden op een heilige manier gebeurd is, komt de genade door het kruis van Christus ook tot de heidenen. Christus heeft het werk van de verlossing voleindigd en daardoor is iedere verhindering uit de weg geruimd. Hij heeft voor de gelovige de hele vloek van de wet gedragen. Daarom heeft de wet haar macht over de Joden, die in Jezus geloven, verloren. En nu kan de belofte, die vroeger aan Abraham zonder voorwaarde is gegeven, vrijelijk tot de heidenen komen. Zowel Joden als heidenen kunnen nu door het geloof in Hem de Heilige Geest ontvangen. Terwijl de wet zelfs geen zegen schenkt aan hen die onder haar zijn en nooit een middel kan zijn om de Heilige Geest te ontvangen. Door de kracht van de Heilige Geest, om Christus te genieten, ontvangt men door het geloof alle zegeningen. Door de verlossing is het heil niet alleen verkrijgbaar voor de trotse, maar aan de vloek onderworpen Jood, maar ook voor de arme, verloren heiden. En nu wordt al voorzien in het voornaamste en rijkste deel van zegening - de belofte van de Heilige Geest.

Na bewezen te hebben dat de zegen niet door de wet, maar uit genade gegeven is, behandelt de apostel nu de betrekking tussen de wet en de belofte. *“Broeders, ik spreek naar de mens. Zelfs een verbond van een mens dat bekrachtigd is, stelt niemand terzijde of voegt er iets aan toe”* (vs. 15). Abraham, noch zijn zaad of zoon, heeft iets van de wet geweten, toch kan men niet ontkennen dat hij de zegen heeft gekregen. De belofte wordt hem niet alleen gegeven, maar wordt ook bekrachtigd. Zelfs als het alleen een menselijk verbond geweest is, kan er toch niet aan toe of afgedaan worden. De vraag is nu: Waartoe dient dan de wet nadat de onveranderlijke belofte gegeven is, en de erfenis onvoorwaardelijk moet volgen? Hoe is de wet van God

met zijn beloften te verenigen? Waarom heeft Hij allebei gegeven? Hebben zij niet hetzelfde doel en dezelfde grondslag? Wij zullen zien dat de Heilige Geest al deze vragen beantwoordt.

“Aan Abraham nu werden de beloften gedaan en aan zijn zaad; Hij zegt niet: ‘En aan de zaden’, als van velen, maar als van een: ‘En aan uw zaad’, dat is Christus” (vs. 16). Het is duidelijk, dat dit een zinspeling is op twee bepaalde gebeurtenissen in de geschiedenis van Abraham. Bij de eerste gebeurtenis in Genesis 12 is alleen sprake van Abraham, bij de tweede in Genesis 22 van Abraham en Izak. En in dit laatste hoofdstuk wordt zowel over het talrijke zaad, als over het enkele gesproken. Met de belofte van het talrijke zaad verbindt God het bezit van de poorten van hun vijanden (vs. 17) ; dat is de joodse heerschappij. Behalve de zegeningen in Christus zullen de Joden hun vijanden onderwerpen. Israël zal op de aarde verhoogd worden, wat God nooit aan de heidenen beloofd heeft. De christen wordt niet geroepen om zijn vijanden te onderdrukken. In Genesis 22 worden dan ook deze twee dingen nauwkeurig onderscheiden. Wanneer over het zaad in het enkelvoud gesproken wordt (vs. 18), vindt men de zegening van de heidenen. Maar als er gezegd wordt, dat het zaad zo talrijk zal zijn als de sterren en het zand, dan is het karakter van de zegening joods. Ik denk dat de apostel wil zeggen: waar Christus, voorgesteld in Izak, bedoeld wordt, wordt er gesproken ‘uw zaad’ (enkelvoud) en is er geen sprake van het ontelbare zaad. *“Aan Abraham nu werden de beloften gedaan en aan zijn zaad”*; namelijk de beloften van de *zegen* en niet van het *onderdrukken* van de heidenen. De beloften zijn eerst aan Abraham gegeven en daarna aan zijn zaad bekrachtigd. En dit zaad is Christus, voorgesteld in Izak.

Laten we nu een ogenblik stil staan bij de omstandigheden waaronder God de beloften geeft over Izak, als type van Christus. In Genesis 22 vinden wij dat Izak geofferd zal worden. Tot op de laatste ogenblik weet Abraham niet beter dan dat zijn zoon zal sterven. Izak is als het ware drie dagen lang onder het oordeel van de dood. Maar Abraham vertrouwt op God, Die heeft beloofd dat hij door Izak het land zal bezitten. Hij is er daarom zeker van dat juist in hem de belofte vervuld zal worden. Hij denkt er niet aan, dat Sara misschien een andere zoon zal krijgen, want de belofte is voor deze enige. Hij is er daarom zeker van dat God hem uit de doden zal opwekken om het hoofd van het joodse geslacht te worden. Hierin hebben wij een treffend beeld van het niet sparen van Gods eniggeboren Zoon. Abraham heeft zijn zoon zo goed als geofferd. God geeft Izak niet alleen terug, maar geeft tegelijkertijd de belofte: *“In uw Nageslacht zullen alle volken van de aarde gezegend worden”*. Zo is het voor ons. Christus is volkomen vrij om de heidenen te zegenen, nadat Hij gestorven en opgestaan is. Zolang Hij op aarde wandelt zegt Hij: *“Ik ben alleen gezonden tot de verloren schapen van het huis Israëls”*, maar na Zijn opstanding is alles veranderd. Dan geeft Hij zijn discipelen het bevel: *“Gaaf dan heen, maakt alle volken tot discipelen”*. En dit is van zeer groot belang omdat Christus onder de wet is zolang Hij op aarde is. Als Hij uit de dood is opgestaan is Hij niet meer onder de wet. De wet heeft niets te zeggen over iemand die gestorven is. En omdat de gelovige met de gestorven en opgestane Christus één geworden is, is hij uit zijn oude toestand in een nieuwe geplaatst, en heeft de wet geen vat meer op hem.

‘Maar als de belofte vóór de wet gekomen is, doet dan de wet de belofte niet teniet?’, zou men kunnen vragen. Geenszins, antwoordt Paulus: *“En dit zeg ik: een verbond dat vroeger door God bekrachtigd is,*

maakt de wet die vierhonderddertig jaar later is gekomen, niet krachteloos om de belofte te niet te doen” (vs. 17). God zorgt ervoor dat tussen het geven van de belofte aan Abraham en Izak en het geven van de wet een tijdperk van meer dan vierhonderd jaar is verlopen. Niemand kan dan zeggen dat de belofte en de wet één en dezelfde zaak is. Het is nu duidelijk, dat de belofte en de wet twee verschillende dingen zijn en dat allebei hun eigen, bijzondere doel hebben. Als God tegen Abraham zegt: *“Ik zal aan u en uw nageslacht na u het land waar u vreemdeling bent, heel het land Kanaän, als eeuwig bezit geven”*, voegt Hij er niet bij: ‘als u dit of dat doet’. De belofte is onvoorwaardelijk. Zij hangt alleen van de goedheid van God af en daarom kan zij door de wet niet teniet gedaan worden. Bij de wet echter hangt alles van de wandel af: *“Hij die deze dingen gedaan zal hebben, zal door die dingen leven”* en *“Vervloekt is ieder die niet volhardt in alles wat geschreven staat in het boek van de wet, om dat te doen”*. De wet plaatst de mens op een heel andere basis. Als ik iets krijg omdat ik daarvoor iets gegeven of gedaan heb, dan is dit niet meer uit genade, maar uit verdienste. *“Want als de erfenis op grond van de wet is, dan is zij niet meer op grond van de belofte”* (vs. 18) - en dus niet meer uit genade. En als dit waar is, hoe kunnen wij dan ooit de belofte krijgen omdat alles wat wij verdiend hebben de vloek is?

Maar waartoe is dan de wet? Want als God de erfenis door de belofte heeft willen geven, waarom geeft Hij dan de wet? Omdat er nog een andere vraag speelt tussen God en de mens, namelijk de vraag van de gerechtigheid. De genade, die de zegeningen wil schenken die ze al van tevoren belooft, is niet de enige zaak die God bezighoudt. Hoewel het wel de enige bron van zegen voor ons is. De zonde en de schuld van de mensen moeten helemaal aan het licht komen en de mens

moet besef van verantwoordelijkheid gebracht worden. “*Waar toe dan de wet? Ter wille van de overtredingen werd zij er bijgevoegd*” (vs. 19). Er wordt niet gezegd: omdat God de mens tot zondaar wil maken, maar “*ter wille van de overtredingen*”. De zonde is al aanwezig als de wet komt. De mens is al voor die tijd in opstand tegen God gekomen. Dat blijkt uit de noodzakelijkheid van de zondvloed. De zonde is dus niet door de wet, maar de wet is gegeven om de zonde openbaar te maken; om te laten zien hoe de verwerping van God alle perken te buiten is gegaan. De wet brengt de ware zedelijke toestand van de mensen aan het licht. Zij openbaart het vreselijke verval waarin de mens door de zonde is gekomen. En dit is van groot belang omdat wij onze ware toestand noodzakelijk moeten leren kennen zodat wij de genade kunnen begrijpen.

Nadat God dus de wet aan de Israëlieten gegeven heeft, zijn ze niet alleen zondaars, maar ook overtreders. Als opstandelingen tegen Gods gezag worden zij verkrachters van Zijn wet. “*Ter wille van de overtredingen werd zij er bijgevoegd*”. Voordat de tien geboden gegeven waren, kon men met enig recht zeggen: ‘wij zien niet in, dat afgodendienst of het niet houden van de Sabbat zonde is’. De wet neemt echter elke verontschuldiging weg. Maar de wet is niet voor de rechtvaardigen, hoewel men haar vandaag de dag dikwijls als leefregel wil gebruiken. De wet is het richtsnoer van de dood voor een zondaar en Christus is het richtsnoer van het leven voor een heilige. De wet is er vanwege de overtredingen bijgevoegd, “*totdat het zaad zou komen waaraan de belofte was gedaan; de wet die door engelen werd verordend in de hand van een middelaar*” (vs. 19). Dat zaad is nu gekomen, en de wet heeft haar einde bereikt. Zij blijft steeds zeer belangrijk om de zondaar te overtuigen wat een zondig mens voor God moet

zijn, maar zij is niet de uitstraling van God of het richtsnoer voor de heilige. Dat is Christus en Christus alleen.

Bovendien is de wet *“die door engelen werd verordend in de hand van een middelaar”*. Dit toont nog duidelijker het onderscheid aan met de belofte, die onmiddellijk door God aan de mens is gegeven, zonder de bemiddeling van engelen of een menselijke middelaar. Bij de wet treedt de bemiddeling van de mens op de voorgrond. Zij is niet slechts een gebod. Zij maakt de krijgen van de belofte niet alleen van de trouw van God afhankelijk, maar ook van die van mensen. Er zijn twee partijen, anders is er geen middelaar nodig. De engelen uit de heerlijkheid, die geen deel aan de belofte hebben, vergezellen naar de wil van God de afkondiging van de wet met de glans van hun aanschijn (Zie Ps. 68). Hij zelf echter, de God van de engelen en van Israël, blijft verborgen. Hij is in Zijn heiligheid met wolken en vuur en dikke duisternis omgeven. Wat een oneindig verschil is er dus tussen de wet en de belofte! Bij de eerste getuigt alles van de afstand die er tussen God en het volk is; bij de belofte zien we, dat God persoonlijk en in liefde komt, spreekt en werkt. Er is geen middelaar nodig omdat de belofte onvoorwaardelijk op Christus gebouwd is. God wendt zich rechtstreeks tot iedere bekeerde ziel zoals Hij zich tot Abraham heeft gewend. Wij staan nu, sinds de verlossing volbracht en Christus opgestaan is, veel dichter bij Hem.

“Een middelaar nu is niet middelaar van één, maar God is één” (vs. 20). Onder de wet staan God en de mens als twee partijen tegenover elkaar: en tussen die beiden is een middelaar. Mozes brengt de woorden van de Heer tot Israël en Israël antwoordt de Heer. Mozes staat dus tussen God en de mens; en wat is het gevolg? Aan de kant

van God blijft alles zeker, maar aan de kant van de mensen wordt alles gebroken. Zo was het, zo is het en zo moet het zijn. Dit ligt niet aan een gebrek in de wet, maar aan de schuld en verdorvenheid van de mensen. De eis van de wet hangt niet alleen van God af, maar is er dankzij God! De belofte hangt alleen van Hem af. Onder de wet is de mens in zekere zin de handelende persoon. Hij geeft aan God, maar God niet aan hem. Wanneer God echter aan Abraham het land belooft, is het Zijn eigen, vrije, onafhankelijke gave. In de wet zijn twee partijen, en alles valt in het niets omdat de mens een partij is waar alles om draait. En wat is er van hem te verwachten?! Bij de belofte is slechts één partij en daar kan niets verbroken worden, omdat God niet veranderen of liegen kan. Zijn belofte moet vervuld worden. Daarom is de gevolgtrekking van de apostel volkomen juist: *“Een middelaar nu is niet middelaar van één, maar God is één”*, dat wil zeggen: Bij de wet is bemiddeling noodzakelijk omdat er twee partijen zijn, en de ene partij is in dit geval de zondaar. Daarom is alles verloren. *“Maar God is één”*. Dit is het karakter en de kracht van de belofte. God staat alleen en Hij voert alles uit - alles wat Hij beloofd heeft. De gelovige hoeft slechts te danken, de zegen te genieten en daarin waardig te wandelen.

“Is dan de wet in strijd met de beloften van God? Volstrekt niet! Want als er een wet gegeven was die levend kon maken, dan zou de gerechtigheid inderdaad op grond van de wet zijn” (vs. 21). De wet belooft de zegen onder voorwaarde van de gehoorzaamheid van de mens. Als zij tegelijkertijd het leven had kunnen geven, dan zou door deze gehoorzaamheid de belofte verkregen zijn. Maar het tegendeel is waar, want zowel Joden als heidenen zijn van nature zondaars. Zonder de wet is de mens een slaaf van zijn onbeteugelde hartstochten en onder

de wet toont hij dat door zijn overtreding. Daarom zegt Paulus: *“Maar de Schrift heeft alles onder de zonde besloten”*. De waarheid van de Schrift heeft alles - de Joden door overtreding en de heidenen door wetteloosheid - onder de zonde besloten, *“opdat de belofte op grond van geloof in Jezus Christus gegeven zou worden aan hen die geloven”* (vs. 22); niet alleen aan de Joden, maar aan de gelovigen. *“Maar voordat het geloof kwam, waren wij als gevangenen onder de wet, in verzekerde bewaring tot op het geloof dat geopenbaard zou worden. De wet is dus onze tuchtmeester geweest tot op Christus, opdat wij op grond van geloof gerechtvaardigd zouden worden”* (vs. 23, 24). De wet heeft de Joden in bedwang gehouden, als in een vesting of gevangenis. Zij is een tuchtmeester geweest tot de komst van Christus zoals vroeger gezegd is: *“Ter wille van de overtredingen werd zij er bijgevoegd, totdat het zaad zou komen waaraan de belofte was gedaan”*.

De wet leidt absoluut niet tot Christus. De werking van de wet is meer een bediening van de dood en de verdoemenis, zoals in 2 Kor. 3 duidelijk geleerd wordt. God kan het volk wel onder het oordeel van de dood brengen om het later door Christus weer daarvan te verlossen. Maar een in zichzelf dodende kracht kan nimmer het middel zijn om het volk tot Christus te brengen. *“Wij zijn niet meer onder een tuchtmeester”*. Deze hield toezicht over onmondigen en behandelde degenen die onder haar waren zeer streng, totdat Christus kwam. Hoewel zij kinderen van het koninkrijk waren, werden zij toch als knechten onder de wet gesteld. Hoewel de Galaten heidenen zijn en daarom nooit onder de wet geweest zijn, maakt de apostel hen echter bekend met de handelingen van God, zodat zij de genade des te beter verstaan. Want de Joden hebben laten zien, juist als overtreders van de wet, hoe boos en verdorven het menselijke hart is. Daardoor

is duidelijk geworden dat er geen hoop op redding is, behalve in Christus. Door Hem wordt men vrijgemaakt van de wet. *“Maar nu het geloof gekomen is, zijn wij niet meer onder een tuchtmeester”* (vs. 25). Zelfs de gelovige Joden zijn niet meer onder de wet. Zodra zij Christus aangenomen hebben zijn ze niet meer onder de heerschappij van de wet, maar hebben zich onderworpen aan Christus. Hij is de Heer en Meester van de christenen. De Jood heeft de wet als zijn opvoeder gehad, maar zodra hij Christus heeft aangenomen is de dienst van de wet opgehouden. Hij is onder een geheel nieuwe heerschappij gekomen.

Let nu op de merkwaardige verandering in vs. 26. Het is niet meer *“wij”* maar *“u”*. *“Want u bent allen zonen van God door het geloof in Christus Jezus”* (vs. 26). Hij richt zich tot de Galaten die zich nu in de nauwe gemeenschap, als zonen, van God kunnen verheugen, terwijl ze eerst zondaars uit de heidenen geweest zijn. Zij zijn door het geloof in Christus tot deze gemeenschap gebracht zonder de tussenkomst van de wet. Paulus heeft hen niet eerst de wet en daarna Christus verkondigd, maar eenvoudig ‘Jezus en de opstanding’. En door het geloof in die Jezus zijn heidenen en Joden zonen van God geworden. Dit geloof brengt de mens onmiddellijk in de tegenwoordigheid van God en maakt van hem een zoon van de Vader van de heerlijkheid. Er blijft geen plaats over voor de tuchtmeester. Men is niet meer onmondig, maar zoon en heeft deel aan al de voorrechten die in Christus zijn. *“Want u allen die tot Christus bent gedoopt, hebt Christus aangedaan”* (vs. 27). Door onze doop belijden wij, dat wij een Heiland toebehoren die gestorven en opgestaan is. *“Of weet u niet”*, zegt de apostel elders, *“dat wij allen die tot Christus Jezus gedoopt zijn, tot zijn dood gedoopt zijn?”*. En de dood van Christus sluit voor altijd

een verbinding met de wet buiten. Tot aan de dood heeft de wet voor de Jood gegolden, maar wanneer hij Christus, als gestorven en opgestaan, aanneemt is hij van haar vrij en komt hij in een geheel nieuwe toestand. Zijn eerste verbintenis is verbroken, hij behoort nu aan een ander. Als hij later probeert Christus en de wet te verenigen, dan lijkt hij op een vrouw die twee mannen heeft. De gevolgen hiervan zijn makkelijk te begrijpen. Wie heeft niet een christen ontmoet, die zich vandaag verblijdt en morgen terneergeslagen is? Hij is er niet zeker van dat hij het eeuwige leven heeft. Hij wordt angstig bij de gedachte aan de komst van de Heer hoewel hij Christus liefheeft en aanbidt. Hoe komt dit? Omdat hij niet weet wat het zegt om aan de wet gestorven te zijn. Het is daarom geen wonder dat hij zo ongelukkig is want de wet veroordeelt hem en maakt hem bang om nog eenmaal te zullen omkomen. Hoe heerlijk is het daarom te horen dat Christus alle banden verbroken heeft! Mijn doop is de belijdenis, zelfs wanneer ik een Jood ben, dat ik aan de wet gestorven ben. *“Maar nu zijn wij van de wet vrijgemaakt, gestorven aan dat waarin wij gevangen waren”* (Rom. 7:6). *“Dus bent ook u, mijn broeders, voor de wet gedood door het lichaam van Christus, opdat u aan een ander toebehoort, aan Hem die uit de doden is opgewekt”* (Rom.7:4). Het kan natuurlijk zeer gevaarlijk zijn dat we niet aan een ander toebehoren, na van de wet te zijn vrijgemaakt. Men kan dan denken: nu kan ik doen, wat ik wil. Wanneer men echter Christus toebehoort, dan krijgt men het besef: Ik behoor *Hem* toe en ik moet doen, wat *Hem* welbehaaglijk is.

Het doel van het geheel is aan te tonen, dat de wet niet is voor diegene die Christus bezit, hoe belangrijk de wet ook is om de zonde aan te tonen. Zijn zonde is geoordeeld en hij is in een geheel nieuwe

toestand gekomen. *“Daar is geen Jood of Griek, daar is geen slaaf of vrije, daar is geen man of vrouw; want u bent allen één in Christus Jezus. En als u van Christus bent, dan bent u Abrahams nageslacht en volgens belofte erfgenamen”* (vs. 28, 29). Om de beloften te krijgen is het niet nodig een Jood of heiden onder de te wet zijn. Men moet in Christus zijn, dat is voldoende en de enig mogelijke manier om de beloften te krijgen. Want indien men ze door de wet wil krijgen, verliest men ze. Als men echter Christus aanneemt, bezit men ze. Hij is het ware zaad van Abraham, en bezit ik Hem, dan bezit ik al de beloften van God. *“Want hoeveel beloften van God er ook zijn, in Hem is het ja; daarom is ook door Hem het Amen, tot heerlijkheid van God door ons”* (2 Kor. 1:20).

Hoofdstuk 4

Als nu de wet en de beloften, hoewel beiden van God, zoveel van elkaar verschillen in beginsel, karakter en doel, wat is dan de toestand van de gelovigen in het Oude Testament. En wat is hun tegenwoordige betrekking tot God? Op deze vragen vinden we in de eerste helft van dit hoofdstuk een antwoord als de apostel nogmaals zegt: *“Maar ik zeg: zolang de erfgenaam onmondig is, verschilt hij in niets van een slaaf, hoewel hij heer is van alles; maar hij staat onder voogden en rentmeesters tot op de tijd door de vader vooraf bepaald”* (vs. 1, 2). Hier wordt dus nauwkeurig beschreven welke positie de gelovigen onder het oude verbond of de wet innemen. Zij zijn gelijk aan een onmondig kind dat naar de gedachte van de vader niet in rechtstreekse betrekking tot hem staat, maar net als een knecht bevelen ontvangt zonder de beweegredenen daarvan te kennen. Zij zijn erfgenamen, zij zullen met Abraham, Izak en Jakob aan tafel zitten; - hierin zit het onderscheid niet. Ook is de wedergeboorte in alle tijden en onder alle bedelingen dezelfde, hoewel nu een grotere volheid van genade geopenbaard is. Vanaf het begin, zowel vóór als na de zondvloed, onder en zonder de wet, is de erfgenaam een heer van alles. Maar ondanks dit alles staan zij niet in rechtstreekse verbinding met de Vader en zijn raadsbesluiten in Christus, maar zijn ze onder voogden en verzorgers gesteld. Als onmondigen zijn zij, *“in slavernij onder de elementen van de wereld”* (vs. 3). Weliswaar heeft God hen in dit stelsel geplaatst, maar toch zijn zij in slavernij. Zij zijn onder voogden en verzorgers geplaatst *“tot op de tijd door de vader*

vooraf bepaald... ...maar toen de volheid van de tijd gekomen was, zond God zijn Zoon, geboren uit een vrouw, geboren onder de wet, opdat Hij hen die onder de wet waren, vrijkocht, opdat wij het zoonschap zouden ontvangen” (vs. 4, 5).

Zodra de bepaalde tijd gekomen is, zendt God Zijn Zoon. God doet dit zelf, het is Zijn werk. Hij handelt in onbeperkte goedheid om zijn eeuwige raadsbesluiten te vervullen en zijn hele wezen te openbaren. De wet eist werken en laat zien dat de mens het tegendeel is van hetgeen hij volgens haar moet zijn. De Zoon echter komt en eist niets. In zijn relatie tot de mens wordt Hij op twee manieren geopenbaard. Hij wordt als een mens geboren uit een ‘vrouw’, ‘onder de wet’. Hij moest mens worden om het kind van Adam onder alle omstandigheden tegemoet te komen, en Hij moest een Jood zijn om de wet en de beloften te vervullen. Hij komt in volmaakte genade. De zonde en de dood zijn door de vrouw gekomen - ook Christus is in deze wereld gekomen, geboren uit een vrouw. De wet is gekomen en heeft alle hoop van de mens vernietigd en hem onder de vloek gebracht - ook Christus is gekomen, geboren onder de wet. Hij komt waar de mens is. Hij neemt die plaats in genade in zonder zonde, maar met de hele verantwoordelijkheid die daaraan verbonden is. Hij alleen kan die beantwoorden. Dit is allemaal gebeurd om degenen die onder de wet zijn te verlossen. Want het houden van de wet alleen kan niemand verlossen. Het is voor de gerechtigheid van God noodzakelijk dat Hij een volmaakt mens onder de wet, een volmaakte Israëliet, de volmaakte Zoon van God over de wet is. “*Opdat Hij hen die onder de wet waren, vrijkocht*” moet Hij sterven. Zijn gehoorzaamheid kan ons niet verlossen. Hij moet een vloek worden voor ons. Hij moet onze plaats innemen en door God geoordeeld worden. God wil niet

dat zijn kinderen in slavernij zouden zijn. Hij heeft met vreugde het heerlijke ogenblik afgewacht, dat de dood van Christus Hem het volle recht zou geven, zijn volk uit die toestand te verlossen. En hen in een geheel nieuwe toestand te brengen waarin de dood, de boeien van de wet, voor altijd verbroken zijn.

Maar dit is niet alles. De bevrijding van de boeien van de wet is voor God niet voldoende. Hij heeft Zijn Zoon gezonden om degenen, die onder de wet zijn, te verlossen, *“opdat wij het zoonschap zouden ontvangen”* (vs. 5). En opdat niemand zou denken, dat deze verlossing alleen voor de gelovigen uit Israël is, richt de apostel zich meteen tot de heidenen. *“En omdat u zonen bent, heeft God de Geest van zijn Zoon in onze harten uitgezonden, die roept: Abba, Vader!”* (vs. 6). Van nature zijn zij heidenen en hebben in onwetendheid en afgoderij geleefd. Maar door de Geest van de genade zijn zij van alles verlost en door het geloof in Christus tot kinderen van God gemaakt. De zending van de Heilige Geest, door wie zij *“Abba, Vader!”* roepen, bewijst dat zij als kinderen aangenomen zijn. *“En omdat u zonen bent, heeft God de Geest van zijn Zoon in onze harten uitgezonden”* - zowel in de harten van gelovige Joden, als in die van gelovigen uit de heidenen. De heiden, een vreemdeling, en de Jood, die als een onmondige in niets van een dienstknecht verschilt, zijn nu allebei zonen geworden. Ze staan nu allebei in rechtstreekse betrekking tot de Vader, waarvan de Heilige Geest de macht en de getuigenis is. Het verlossingswerk dat door de Zoon volbracht is, voor zowel de Jood onder de wet als voor de heiden in zijn zonden, heeft hen allebei in die heerlijke, nieuwe positie gebracht. En wat is het gevolg van deze aanneming tot kinderen? *“U bent dus niet meer slaaf, maar zoon; en bent u zoon, dan ook erfgenaam door God”* (vs. 7). Zodra men Christus aangenomen

heeft, heeft men deel aan de volle zegen die God voor Zijn geliefde Zoon bestemd heeft. Men is dan niet alleen erfgenaam van dit of dat, maar erfgenaam van God. Alles wat God bezit, alles wat Hij in de toekomst aan zegen zal bezitten, zal Hij met zijn kinderen delen. Wat een genade, wat een heerlijkheid!

Men zou kunnen denken dat de heiden, omdat hij de wet niet kent, niet zo opeens die heerlijke plaats kan innemen, maar dan vergist men zich. De Jood moet niet alleen van de zonde, maar ook van de wet verlost worden. De heiden heeft alleen zonde en daarom is het werk, als ik mij zo mag uitdrukken, bij hem veel eenvoudiger. De Jood moet afleren, de heiden hoeft slechts te leren. De heiden heeft zijn verdorven natuur totdat hij plotseling door het licht van de goddelijke genade bekeerd wordt. De Jood moet echter nog van de wet vrijgemaakt worden en dat is soms een lange weg omdat hem nog van alles van het wettische stelsel aankleeft.

De apostel komt nu met een ernstige waarschuwing voor hen. *“Maar destijds, toen u God niet kende, hebt u hen gediend die van nature geen goden zijn; en thans, nu u God kent, ja nog meer, nu u door God gekend bent, hoe wendt u zich weer tot de zwakke en arme elementen, die u weer opnieuw wilt dienen?”*. Het is duidelijk dat Paulus hier tot de gelovigen uit de heidenen spreekt. Als heidenen hebben zij God niet gekend, terwijl de Joden een zekere kennis van Hem hebben door de wet. Wat willen nu die christenen uit de heidenen doen? Willen zij naar hun vroegere godsdienst terugkeren? Oh, nee! Daaraan denken zij niet, maar zij nemen de beginselen van de wet aan. De apostel nu noemt de wet, waarvan hij elders zegt dat zij ‘heilig, rechtvaardig en goed’ is: *“zwakke en arme elementen”* zodra men haar als een middel

tot rechtvaardiging wil gebruiken. Hij stelt het houden van de wet gelijk met de afgoderij van de heidenen. *“Hoe wendt u zich weer tot de zwakke en arme elementen, die u weer opnieuw wilt dienen?”*. Zij wensen weer een dienaar van deze arme eerste beginselen te zijn, die werelds en vleselijk zijn, zoals zij vroeger geleefd hebben. De beginselen, door God aan Israël gegeven, hebben voor de christen hun waarde verloren. Als voorbeelden, als schaduwen van Christus, zijn zij nuttig geweest. Zij dienen als een test voor de mens in het vlees, om te zien of hij voor God bestaan en Hem dienen kan. Nu God echter de onbekwaamheid van de mens om zich te rechtvaardigen heeft bewezen, en het lichaam van deze schaduwen gekomen is, is het terugkeren tot deze instellingen hetzelfde als terugkeren tot de positie van de mens in het vlees. Een vleselijke godsdienst, die door mensen zonder bevel van God is ingesteld en de mens op geen enkele manier in relatie tot God kan brengen. Het is in één woord een terugkeren tot de afgoderij. Hoe ernstig zijn deze woorden voor iedereen die zijn godsdienst op de wet wil baseren!

“U onderhoudt dagen en maanden, tijden en jaren” (vs. 10). Paulus vermaant hen over de onderhouding van die feesten, terwijl de christenen tegenwoordig zich verwonderen over hen die ze niet houden. Wat een verschil! In het heidendom hebben de feesten een grote betekenis. God staat ze toe in het Jodendom omdat zij een middel zijn voor de uitoefening van de godsdienst, die met de positie van Israël en het wereldlijk heiligdom te maken hebben. Het Jodendom is een menselijke godsdienst, hoewel door God ingesteld. Nu echter deze orde van God niet meer van kracht is, is het terugkeren tot dit stelsel niets anders dan een terugkeer naar het heidendom. Zij zijn daar juist uit geroepen om met Christus aan de hemelse

dingen deel te nemen. Daarom is alles helemaal veranderd. Het onderhouden van deze bijzondere feesten en tijden, als een middel om God welbehaaglijk te zijn, is door de Heilige Geest helemaal ter zijde gesteld.

Door deze toestand van de Galaten is het hart van de apostel zeer bedroefd. Hij vraagt zich af of zij wel ware christenen zijn. *“Ik ben bang voor u, dat ik misschien tevergeefs aan u heb gearbeid”* (vs. 11). Zó heeft hij nooit tot de Korinthiërs gesproken, hoeveel zonden er ook bij hen aanwezig zijn. Dat is geen wonder, want wettische gezindheid is zo'n bedrieglijke zaak omdat het zo mooi lijkt. Waar zij zich openbaart, gelooft men heiliger te zijn dan men werkelijk is. Ware heiligheid kan alleen gevonden worden waar God het willen en volbrengen naar zijn welbehagen bewerkt.

De Apostel spreekt nu over zijn verhouding tot de heiligen in Galatië. De wettisch gezinde leraars beschuldigen hem ervan dat hij geen nauwgezette Jood is; dat hij zich van het gezag van de wet heeft losgemaakt. Zij proberen op deze manier de Galaten tegen hem op te zetten. In plaats van zich te verdedigen, bevestigt Paulus wat zij zeggen. *“Weest zoals ik, want ook ik ben als u, broeders; ik smeek het u! U hebt mij geen onrecht aangedaan”* (vs. 12). Hij is vrij van de wet. Hij heeft het juk van het Jodendom afgeworpen en is net als iemand uit de heidenen, volkomen vrij. De dood en de opstanding van Christus hebben hem helemaal van de wet los gemaakt en in een nieuwe positie geplaatst. Daarom zegt hij: *“Weest zoals ik”*, weest toch vrij van de wet omdat u in Christus aan de wet gestorven bent. Neemt de plaats in die u toekomt, omdat u weet dat het de wil van God is dat u in geen betrekking tot de wet staat. *“Weest zoals ik, want ook ik ben*

als u”; ik heb niets met de wet te maken omdat ik door Christus van haar ben vrijgemaakt. “*U hebt mij geen onrecht aangedaan*”, door dat te zeggen; het is echt zo, ik ben vrij van de wet.

“*En u weet dat ik u de eerste maal in lichamelijke zwakheid het evangelie heb verkondigd; en de verzoeking voor u in mijn lichaam hebt u niet veracht of verafschuwd; maar u nam mij aan als een engel van God, als Christus Jezus*” (vs. 13, 14). Het is verre van Paulus om met iets te komen wat de schijn heeft van vleeselijk vertrouwen of vleeselijk gezag. Hij is als een zwakke, lijdende man naar hen toegekomen. Men kon de tekenen van zwakheid aan hem zien want hem is een doorn in het vlees gegeven (2 Kor. 12). Het is één of ander lichamen gebrek waardoor hij als persoon verachtelijk is. Maar toch hebben de Galaten hem ondanks dit alles opgenomen. Zij hebben niet naar zijn fysieke uitstraling gekeken. Zij zijn zo vervuld met het evangelie, zo gelukkig dat ze de genade en de zegen van de waarheid hebben gevonden, dat zij de apostel als een engel van God, ja als Christus zelf, hebben ontvangen in plaats van hem te verachten. “*Waar in preees u zich dan gelukkig? Want ik getuig van u dat u zo mogelijk uw ogen uitgerukt en mij gegeven zou hebben*” (vs. 15). Tot zo'n offer zijn zij toen bereid geweest. Ze hebben alles voor hem over gehad, ja, zelfs hetgeen wat hun het liefste is, hebben zij voor hem over hebben gehad.

Maar nu zijn zij, helaas, heel anders gestemd. De apostel moet met de vraag tot hen komen: “*Ben ik dus uw vijand geworden door u de waarheid te zeggen?*” (vs. 16). Wat treurig! Vroeger is hij als een engel van God, ja als Christus Jezus door hen ontvangen en nu is hij hun vijand geworden. Dat is de invloed van valse leraars. En wat voor doel hebben zij? “*Hun ijveren voor u is niet goed*” - is het antwoord

van de apostel – *“zij willen u van mij afscheiden, opdat u voor hen ijver betoont”* (vs. 17). De valse leraars willen hen voor zich winnen. Zij willen hen van andere leraars, die niet tot hun partij horen, afscheiden zodat zij hén gaan aanhangen. Paulus’ leer over de vrijheid van de wet is hen een doorn in het oog en daarom willen zij de Galaten van hem aftrekken. Dan zegt Paulus: *“Nu is het goed in het goede altijd ijver te betonen, en niet alleen wanneer ik bij u ben”* (vs. 18). Hoe anders is het gedrag van Filippenzen! Aan hen kan Paulus schrijven: *“Daarom, mijn geliefden, zoals u altijd gehoorzaamd zijt hebt, niet alleen zoals in mijn aanwezigheid, maar nu veel meer in mijn afwezigheid”* (Fil. 2:12). Zij wandelen in de tegenwoordigheid van Goden en zij lopen hun loopbaan in Zijn gemeenschap. Hun ijver is zelfs toegenomen nadat de apostel hen verlaten heeft. Bij de Galaten zien wij het tegenovergestelde. Zij zijn gedurende zijn afwezigheid tot een vleselijk gebruik van de wet vervallen en hebben bijna al hun liefde voor hem en de eenmaal ontvangen zegen verloren. Dit bedroeft hem zeer en hij roept uit: *“Mijn kinderen, van wie ik opnieuw in barensweeën ben, totdat Christus gestalte in u krijgt. En ik wilde wel dat ik nu bij u was en op een andere toon kon spreken, want ik ben met u ten einde raad”* (vs. 19, 20).

De wettische gezindheid heeft de waarheid in hun zielen zo erg verzwakt, dat zij weer in de eerste beginselen van de genade onderwezen moeten worden. Het leven is wel aanwezig, maar het is niet ontwikkeld. Christus leeft niet echt in hun harten. Uiterlijk tonen zij grote ijver, maar het genot van het getuigenis voor Christus hebben ze opgegeven. Paulus weet niet meer wat hij van hen moet denken. Zijn liefde voor hen is echter zo groot, dat hij bereid is om opnieuw al die smarten door te maken, die op barensnood lijken.

Hij heeft die al een keer voor hen ondergaan, toen zij de kennis van de waarheid hebben ontvangen. Mozes zegt in dergelijke omstandigheden: *“Ben ik soms zwanger geweest van heel dit volk? Of heb ik het gebaard, zodat U tegen mij zou kunnen zeggen: Draag het in uw schoot, zoals een verzorger een zuigeling draagt”* (Num. 11:12). Maar bij Paulus is de liefde van Christus zo sterk, dat zij niet door ondankbaarheid verzwakt, of door miskenning gekrenkt kan worden. Een heerlijk getuigenis van de kracht van die liefde!

Na deze mooie verklaring spreekt de apostel opnieuw over de wet. Hij vraagt de Galaten: *“Zegt mij, u die onder de wet wilt zijn, luistert u niet naar de wet?”* (vs. 21). Het woord ‘wet’ wordt hier in twee betekenissen gebruikt. Paulus wil zeggen: Jullie die onder de macht van de wet willen zijn, luisteren jullie niet naar de boeken van de wet, de eerste boeken van de Bijbel? Onder de wet wordt vaak het hele Woord van God verstaan, zoals in Psalm 19: *“De wet van de HEERE is volmaakt, zij bekeert de ziel”*. Wanneer echter gezegd wordt dat de christen niet onder de wet is, dan wordt bedoeld dat hij niet onder bepaalde verplichtingen gesteld is om voor God te bestaan. Dit laatste wil de apostel hier aantonen. *“Zegt mij, u die onder de wet wilt zijn, luistert u niet naar de wet? - Want er staat geschreven dat Abraham twee zonen had, één van de slavin en één van de vrije. Maar die van de slavin was naar het vlees geboren en die van de vrije door de belofte. Deze dingen hebben een zinnebeeldige betekenis. Want dit zijn twee verbonden: het één van de berg Sinai die tot slavernij baart, dat is Hagar”* (vs. 21-24).

In Hagar hebben wij dus het stelsel van de wet, die slavernij baart en van de erfenis uitsluit, terwijl wij in Sara het stelsel van de genade

hebben, dat vrijheid baart en recht geeft op de erfenis. Deze beide stelsels kunnen niet verenigd worden want de zoon van dienstmaagd is naar het vlees geboren en de zoon van de vrije door de belofte. De wet en het verbond op Sinaï hebben betrekking op de mens in het vlees. Zelfs als er op de grondslag van de wet een betrekking tussen de mens en God mogelijk geweest zou zijn, zou dit altijd een betrekking tussen de mens in het vlees en een rechtvaardig God zijn geweest. Onder de wet vindt de mens alleen slavernij. Haar doel is de wil te beteugelen, zonder die echter te veranderen. Het belangrijk om te begrijpen dat de mens onder de wet gelijk staat met de mens in het vlees. Is hij wedergeboren, is hij met Christus gestorven en opgestaan, dan is hij niet meer onder de wet. Want de wet heerst alleen over de mens die hier beneden leeft.

“Hagar nu is de berg Sinaï in Arabië en komt overeen met het tegenwoordige Jeruzalem, want dit is in slavernij met haar kinderen” (vs. 25). Hagar komt dus overeen met Jeruzalem hier beneden, dat onder de wet is en daarom met haar kinderen in slavernij. De Galaten ijveren voor de wet en lopen op die manier gevaar kinderen van Hagar te worden. Zij verstaan echter de stem van de Schrift niet, anders zouden zij hebben ingezien dat die geheel tegen hen is. Die toont duidelijk aan dat God de belofte niet aan degenen schenkt die de letter vervullen, maar aan de kinderen van de Geest. Ieder godsdienstig stelsel dat op de grondslag van de wet staat, heeft een joods karakter. Men hoeft slechts om zich heen te kijken om de waarheid hiervan te zien. Waarom heeft men prachtige gebouwen of allerlei ceremoniën bij de dienst van God? Naar welk model is dit ingericht? De tempel is het model en de bijzondere klasse van gewijde personen is een navolging van het joodse priesterschap. Het is een navolging van hetgeen Gods

Woord “*het wereldlijk heiligdom*” noemt. Voor de komst van Christus heeft de tempel een belangrijke betekenis, maar nadat Christus van de aarde verworpen en naar de hemel teruggekeerd is, is alles veranderd. Daarom moet het hart van Gods kinderen naar de hemel gericht zijn. Het ware heiligdom voor ons is de naam van Jezus. “*Waar twee of drie vergaderd zijn in mijn naam, daar ben Ik in hun midden*”. Helaas! Dit vinden we tegenwoordig maar weinig. De wettische gezindheid, die in Galatië is begonnen, is tegenwoordig tot een ontzettende hoogte geklommen. En wat is het gevolg? Men verlaat het standpunt van Izak om dat van Ismaël in te nemen.

“*Maar het Jeruzalem dat boven is, is vrij, en dat is onze moeder*” (vs. 26). De woorden “*de moeder van allen*” zijn in de HSV waarschijnlijk toegevoegd om de zin op alle kinderen van God te doen slaan. De originele tekst is veel beter omdat de apostel het blijkbaar tegen de Joden zegt. Hij wil zeggen: ‘wij zijn niet langer kinderen van Jeruzalem, dat beneden is, maar wij behoren tot het Jeruzalem, dat boven is. Het aardse Jeruzalem is voor ons niet meer aantrekkelijk; wij behoren aan Christus en daarom bij het hemelse Jeruzalem’. “*Want er staat geschreven: ‘Wees vrolijk, onvruchtbare die niet baart, barst los en juich, u die geen barensweeën hebt, want de kinderen van de eenzame zijn talrijker dan van haar die een man heeft’*” (vs. 27).

Voor velen is deze tekst moeilijk te begrijpen omdat men denkt dat hier nog over Sara en Hagar wordt gesproken. Dit is niet het geval omdat de gedachte aan het hemelse Jeruzalem aanleiding tot het aanhalen van deze tekst is. Zij is aan Jesaja 54 ontleend, waar de vreugde en heerlijkheid van het aardse Jeruzalem in het begin van het duizendjarig rijk wordt voorgesteld. Terugziende op de dagen van

haar lijden die geweest zijn en de verwoesting van de stad roept zij uit: “*Wees vrolijk, onvruchtbare, enz.*”. In het duizendjarig rijk, in die heerlijke tijd, zal Jehova weer haar man zijn. Hij is dit ook onder de wet, maar vanwege haar zonde heeft Hij haar verlaten en is zij eenzaam en verwoest. Maar op de bestemder tijd, voordat zij zelfs nog uit de gevangenschap en de onderdrukking van de volken verlost is, zal de genade beginnen te werken. En allen die tot Christus zijn gebracht, worden in zekere zin tot haar kinderen gerekend. Daarom heeft zij nu, terwijl zij eenzaam is, meer kinderen dan in de tijd toen Jehova haar man was. Onder de wet heeft Jeruzalem maar weinig kinderen, maar onder het evangelie, waar zij zonder man is, heeft zij een grote menigte. De apostel spreekt hier niet van de Gemeente, die nog een verborgenheid is in God, en die een veel hogere plaats inneemt. Hij zegt hier alleen dat het evangelie wat de belofte betreft uit Jeruzalem is gekomen is en wij daarom als haar kinderen kunnen worden beschouwd. In die heerlijke tijd zal Jeruzalem op de tijd van haar eenzaamheid en verwoesting terugzien. En met het oog op de christenen, die dan hun plaats in de hemelse gewesten zullen hebben en die de Heer tot de kinderen van de verlaten vrouw zal rekenen, zal zij uitroepen: “*Wees vrolijk, onvruchtbare die niet baart, barst los en juich, u die geen barensweeën hebt, want de kinderen van de eenzame zijn talrijker dan van haar die een man heeft*”.

“*U echter, broeders, bent kinderen van de belofte naar het voorbeeld van Izaäk. Maar zoals destijds hij die naar het vlees geboren was, hem vervolgde die naar de Geest was, zo ook nu*” (vs. 28, 29) - zoals Ismaël toen gedaan heeft, zo doen nu de Joden. “*Maar wat zegt de Schrift? ‘Drijf de slavin en haar zoon uit; want de zoon van de slavin zal geenszins erven met de zoon van de vrije’*” (vs. 30). Hoe beslist weerspreekt dit

iedereen die meent dat een christen nog iets met de wet heeft te maken. Om te erven, moet men een zoon van de vrije zijn en niet tot beiden willen horen, zoals zij. De één moet uitgeworpen worden. Wet en genade, geest en vlees gaan nooit samen. *“Daarom, broeders, zijn wij geen kinderen van een slavin, maar van de vrije”* (vs. 31). De Joden, als zodanig, zijn zonen van de slavin in slavernij; de christenen echter zijn zonen van de vrije. God zelf heeft ons tot zonen gemaakt; Hij zelf heeft ons in de opgestane Christus tot volle vrijheid gebracht.

De Heer geve ons steeds open ogen en een eenvoudig hart om onze heerlijk positie te begrijpen en daarin waardig te wandelen!

Hoofdstuk 5

“Voor de vrijheid heeft Christus ons vrijgemaakt; staat dan vast en laat u niet weer onder een slavenjuk binden” (vs. 1). Door het werk van Christus is de gelovige vrijgemaakt, zowel van de zonde als van de wet. Onder de wet was de mens onder de vloek, daar hij in zijn eigen verantwoordelijkheid voor God stond. Als hij dus weer tot de wet terugkeert plaatst hij zich opnieuw onder de vloek. Daarom vermaant de apostel zo ernstig: *“Staat dan vast, enz.”*.

De Galaten willen, zoals wij al eerder hebben gezien, de wet weer invoeren. Misschien zit daar nog een schijn van waarheid in. Men kan op de volgende manier redeneren: ‘God heeft Zelf de besnijdenis ingesteld, niet alleen aan Israëel, maar al vóór de wet heeft Hij dat geboden. Zij verbindt immers, met een zichtbaar teken, de gelovigen met Abraham, Izaäk en Jakob. Waarom zouden wij dan niet behouden, wat God aan Abraham en zijn nakomelingen zo uitdrukkelijk bevolen heeft en wat de vadersen zo gewaardeerd hebben?’ - Deze en dergelijke redeneringen kunnen de menselijke geest bezighouden. Maar de apostel, door de Heilige Geest geleid, laat niet toe dat men in enig opzicht de wet weer invoert. Welk nut de besnijdenis ook vóór Christus heeft gehad, nu heeft zij geen waarde meer. In tegendeel: *“Zie, ik, Paulus, zeg u, dat als u zich laat besnijden, Christus u niets zal baten”* (vs. 2). Christus is niet alleen een volkomen, maar ook de enige Zaligmaker. Voegen wij dus iets bij Christus, dan vernietigen wij het behoud door Hem. Dit is van

grote betekenis omdat velen zeggen: ‘Wij belijden op zich hetzelfde; het enige onderscheid is, dat ik iets meer geloof dan u’. Ja, maar dit ‘iets meer’ doet het geloof en de waarde van Christus teniet. Als wij met iets komen dat door *ons* gedaan moet worden om rechtvaardig te zijn voor God, dan is Christus ons van geen nut. Zo is het met de besnijdenis. Al is die ook eenmaal als een bijzondere plechtigheid door God ingesteld en iedereen, die zich niet aan haar onderwierp, met de dood bedreigd. Zo heeft dezelfde God, die Christus gegeven heeft, haar geheel opgeheven. Zij heeft haar functie gehad en door haar nu weer in te voeren verduistert men het werk van Christus, onteert, ja vernietigt het. God heeft door de besnijdenis laten zien dat de oude mens als slecht en dood behandeld moet worden. Dit is gebeurd toen Christus op het kruis voor ons tot zonde gemaakt is. De gedachte, om iets van de oude en de nieuwe mens samen te voegen als een middel ter rechtvaardiging, is zeer beledigend voor het werk van Christus. Al maken de Galaten ook een onderscheid tussen de zedelijke en ceremoniële wet, zij geven toe dat de eerste de mens niet kan rechtvaardigen. Omdat de laatste echter voor hen een heerlijke betekenis heeft, bewijst de apostel hiermee hun dwaasheid. *“En nogmaals betuig ik aan ieder mens die zich laat besnijden, dat hij verplicht is de hele wet te houden”* (vs. 3). De besnijdenis kan niet van de wet gescheiden worden. Want hoewel zij vóór de wet al bestaat, heeft God haar toch zo met de wet verbonden, dat zij het fundament van de wet is. Zodra men dus een *gedeelte* van de wet erkent, is men voor het hele wettische stelsel verantwoordelijk. Men moet dan de hele wet te volbrengen.

Moet dan niet ieder christen de wet te doen? Zeker niet! Alleen een verloren mens moet haar onderhouden. Sommige christenen denken

dat Christus ons, behalve de vergeving, ook de kracht geeft om ons aan de wet te houden. Dit is alleen maar een bewijs van treurige onkunde over de waarheid van het evangelie. Heeft dan een christen de vrijheid om de wet te breken? Nog luider roep ik: *zeker niet!* Er is een groot onderscheid tussen schuldig zijn aan de wet en vrijheid hebben om de wet te breken. De Jood is een schuldenaar van de wet en degene die vrij is om zijn eigen wil te doen, is een wetteloos en goddeloos mens. De christen staat echter op een andere basis. Hij is door genade behouden en is geroepen in genade te wandelen. Het karakter van de gerechtigheid die God in hem zoekt, is van een heel andere aard. Niet door de wet, maar door Jezus Christus tot heerlijkheid en eer van God. Christus is de maatstaf voor de wandel van de christen en de wet zeker niet.

Men zou verder kunnen vragen: ‘Maar is Christus dan Zelf niet onder de wet geweest?’ Zeker, “*opdat Hij hen, die onder de wet waren, vrijkocht*”, maar Hij is ook boven de wet. De christen en de heiden zijn nooit onder de wet geweest. Nadat wij door het geloof in Christus geplant zijn, staan wij op een heel andere grond. Daar is de wet niet van toepassing. Op die manier is elke christen, als uit de dood levend gemaakt, bestemd om voor God vrucht te dragen. Hij is één plant met de gestorven en opgestane Christus. De wet is voor hem niet meer nodig om te beproeven of hij bekwaam is iets goeds te doen. Zodra hij Christus aangenomen heeft, heeft hij alles prijsgegeven en zijn positie ingenomen in de gestorvene en opgestane. Hoe heerlijk is het als wij inzien dat wij niet meer onder de wet, maar onder de genade zijn! En toch is het voor veel christenen heel moeilijk om deze waarheid te begrijpen. Zoals de Galaten de wet met de rechtvaardigmaking in verband brengen, brengen tegenwoordig

velen haar in verband met heiligmaking. De christen heeft echter met geen van beiden iets te maken. Hij is onder de genade. Alles is genade voor hem, zowel met betrekking tot zijn behoud als tot zijn wandel. De genade is de bron van alles en God heeft haar volheid in Christus geopenbaard.

“U bent van elke zegen in Christus beroofd, u die door de wet gerechtvaardigd wilt worden; u bent van de genade vervallen” (vs. 4). Zo moet Paulus tot hen spreken want het is onmogelijk in het werk van Christus te rusten en tegelijkertijd zich verplicht voelen de wet te houden om daardoor gerechtvaardigd te worden. Zodra men dit doet, staat men niet meer op de grond van de genade. De christen nu zoekt de gerechtigheid niet als iets dat hij niet bezit want hij heeft de gerechtigheid van God in Christus ontvangen, en Christus zelf is de maatstaf van deze gerechtigheid. Het geloof rust daarin zoals God erin rust. Men verlaat de enige grondslag waarop God de gerechtigheid kan toerekenen als men de wet als een middel ter rechtvaardiging met Christus verbindt. God rechtvaardigt de zondaar. In het werk van Christus is God niet alleen genadig, maar ook rechtvaardig. Als ik Christus bezit, dan is God net zo rechtvaardig door mij te rechtvaardigen, als wanneer Hij mij verdoemen zou als ik Christus niet bezat. De gerechtigheid van God, die de zondaar verdoemt, is dezelfde als die in Christus de zondaar rechtvaardigt. Maar bovendien maakt Hij hem aan de goddelijke natuur deelachtig. Hij rechtvaardigt hem niet alleen, maar geeft hem ook een nieuw leven. Hij ontvangt dit nieuwe leven zodra hij Christus aanneemt. In Hem hebben wij met één woord de rechtvaardigmaking van het leven. En wat voor karakter heeft dit leven? Het is niet zoals dat van Adam, want dat zou ons niets baten omdat Adam is gevallen nadat hij levend gemaakt is.

Christus echter heeft Zijn leven afgelegd met de bedoeling om het in de opstanding terug te nemen. Daarom verliezen wij nooit het leven dat Hij ons gegeven heeft. Want ons leven is Christus, opgestaan uit de dood. De dood heeft geen macht meer over Hem en dus ook niet over ons. Wij kunnen natuurlijk lichamelijk sterven, maar we spreken nu van het leven van de ziel voor God en dit leven is het leven van Christus, nadat Hij onze zonden op het kruis heeft weggenomen.

De apostel besluit zijn redenering met de woorden: “*Want wij verwachten door de Geest op grond van geloof de hoop van de gerechtigheid*” (vs. 5). Hij zegt niet dat wij door de Geest uit het geloof verwachten ‘gerechtvaardigd te worden’, maar wij verwachten de “*hoop van de gerechtigheid*”. En wat is het voorwerp van deze hoop? Het loon van de gerechtigheid - de heerlijkheid van God. Wij hebben deze rechtvaardigheid, maar nog niet de hoop daarvan; “*wij roemen in de hoop op de heerlijkheid van God*” (Rom. 5:2). Christus geniet deze heerlijkheid al en daarom weten wij dat wij deze gerechtigheid kunnen verwachten. Wij zullen bij Christus zijn in dezelfde heerlijkheid die Hij heeft. Dat is de verwachting van de gelovige. Wij hebben het voorwerp van onze hoop nog niet gezien en de heerlijkheid nog niet in bezit genomen en daarom is het nu helemaal een geloofszaak. Christus echter bezit haar en daarom weten wij waarop wij hopen. Wij weten dit door de Geest. Zoals wij nu de gerechtigheid van God bezitten, zullen wij ook Zijn heerlijkheid bezitten. “*Die Hij heeft gerechtvaardigd, die heeft Hij ook verheerlijkt*”. Oh, wat een heerlijke positie hebben wij als gelovige in Christus!

De Galaten hopen gerechtvaardigd te *worden*, maar de apostel zegt hun: ‘U bent al gerechtvaardigd en wanneer u meent dit door de

besnijdenis noch vaster te maken, dan verliest u alles en wordt u verplicht te doen hetgeen de vloek over u brengt'. “*Want in Christus Jezus heeft noch besnijdenis enige kracht, noch onbesneden zijn, maar geloof dat door liefde werkt*” (vs. 6). Hetzelfde geloof dat ons rechtvaardigt en waardoor wij de heerlijkheid mogen verwachten, werkt door de liefde en niet door de wet. De gelovige hoeft dus niet onder de wet te gaan. Want wanneer zijn geloof door de liefde werkt, vervult hij hetgeen de wet zoekt, maar nooit te voorschijn brengt. En het geloof, dat door de liefde werkt, heeft zijn oorsprong en zijn rust in de liefde van God. Het kent de behoudenis, die uit deze liefde voortkomt. De liefde van God, geopenbaard in Christus, vervult het hart van de gelovige. Hij heeft een hoop die hem niet beschaamt omdat de liefde van God in zijn hart is uitgestort door de Heilige Geest. En hoe meer hij de volheid van de liefde van God kent, hoe meer hij in staat is God en zijn naaste lief te hebben.

Het hart van de apostel is diep bedroefd als hij denkt aan het onheil dat deze valse leer veroorzaakt. Daarom besluit hij zijn bewijsvoering met de woorden: “*U liep goed; wie heeft u tegengehouden, dat u de waarheid niet zou gehoorzamen? Die overreding is niet uit Hem die u roept*” (vs. 7, 8). Het is niet het werk van Hem die hen geroepen heeft, dat zij zich zo spoedig door deze joodse leer, die een grove dwaling is, hebben laten overtuigen. Slechts door genade zijn zij christenen geworden. “*Een beetje zuurdeeg doorzuurt het hele deeg*” (vs. 9). Is het niet zeer ernstig dat hetzelfde woord ‘zuurdeeg’, dat in 1 Korinthe 5 gebruikt wordt om het ontzettende zedelijke verderf te beschrijven, in Galatië gebruikt wordt om de invoering van het stelsel van de wet onder de kinderen van God aan te duiden? God behandelt het als een hoogst verderfelijke zaak. In het oog van de mens mogen de

Korinthiërs schuldiger lijken, maar het is niet de vraag hoe de mens, maar hoe God daarover oordeelt.

“Ik vertrouw van u in de Heer, dat u niet anders gezind zult zijn” (vs. 10). De apostel krijgt zijn vertrouwen terug zodra hij naar boven kijkt. De genade die hij in Christus heeft stelt hem gerust. Kijkt hij naar de Galaten, dan twijfelt hij, maar als hij op Christus ziet dan heeft hij er vertrouwen in dat zij het niet anders voelen. Het is mooi om de onrust van de apostel te zien, als hij aan hen denkt en daarna zijn vertrouwen, als zijn hart zich tot de Heer verheft. Zijn gedrongen stijl, zijn afgebroken en onsamenhangende woorden bewijzen duidelijk dat zijn hart ontroerd is. En geen wonder! De dwaling die hij in hun midden ziet scheidt hun ziel van Christus en verduistert de heerlijkheid van Christus, de Verlosser. Het is een goed doordacht werk van de duivel, die het evangelie van Christus wil vernietigen. En daarom roept de apostel uit: *“maar hij die u in verwarring brengt, zal het oordeel dragen, wie hij ook is”*.

Waarschijnlijk hebben de joodse leraars zich er op beroepen dat Paulus Timotheüs heeft laten besnijden en dat hij dus in tegenspraak met zijn leer heeft gehandeld. Paulus heeft evenwel niet tegen de beginselen Gods gehandeld toen hij Timotheüs heeft laten besnijden. Hij snoert daarmee de tegenstanders de mond en legt door de besnijdenis van Timotheüs de joodse lasteraars het zwijgen op. Hij wil Titus echter, die een Griek is, niet laten besnijden als hij hem mee naar Jeruzalem. Dit mag menigeen eigenzinnig toeschijnen, maar de genade kent de juiste tijd om vast te staan of toe te geven. Men moet de wijsheid van Gods Geest bezitten om te weten, waar men zijn vrijheid mag gebruiken of waar men verplicht is zo vast te staan als

een muur. Door de besnijdenis van Timotheüs komt de genade de vleeselijke vragen tegemoet en niet de wet. De apostel houdt zich er verre van om de besnijdenis te prediken. *“Maar ik, broeders, als ik nog de besnijdenis predik, waarom word ik dan nog vervolgd? Dan is immers het struikelblok van het kruis te niet gedaan”* (vs. 11).

De Joden zijn gewoonlijk de aanstichters geweest van de vervolgingen van Paulus door de heidenen. De geest van het Jodendom, die godsdienstige geest van de natuurlijke mens, is steeds het middel dat satan gebruikt in zijn strijd tegen het evangelie. Als Christus het vlees zou erkennen, dan zou de wereld Hem goed kunnen verdragen en zo godsdienstig zijn als men maar wensen kon. Maar dan is Hij niet meer de ware Christus. Hij is gekomen om te getuigen dat de natuurlijke mens verloren, verdorven en zonder hoop is, dood in zonden en misdaden - dat er verlossing en een nieuwe mens nodig is. Hij is gekomen in genade omdat de mens niet hersteld kan worden. De natuurlijke mens denkt de genade niet nodig te hebben. Hij geeft niet toe dat hij verloren is en dood in zonden en misdaden; dat het vlees werkelijk en volstrekt boos is. Predik slechts de besnijdenis, belijd de godsdienst van het vlees, onderwerp u aan de instellingen van mensen en alle moeilijkheden houden op. De wereld zal uw evangelie aannemen, maar dan is het niet meer het evangelie van Christus. Men kan er zeker van zijn, dat het kruis en de door de genade volbrachte verlossing altijd een struikelblok zullen zijn voor de natuurlijke mens. Wat een treurige ervaringen heeft men sedert de dagen van de apostel niet doorgemaakt! De christelijke kerk heeft die joodse beginselen niet alleen in haar midden opgenomen, maar is er geheel van doorzuurd. En ach, hoe weinig wordt dit gevoeld en

hoe weinigen wagen het met Paulus te zeggen: “*Och, lieten zij die u opstoken zich maar verminken!*” (vs. 12).

In de tweede helft van dit hoofdstuk bewijst Paulus dat de vrijheid, de volkomen genade zonder de wet, met een heilige wandel verbonden is. Veel gelovigen begrijpen wel dat Christus ons heeft vrijgemaakt met betrekking tot de rechtvaardiging, maar zij kennen die vrijheid niet voor hun wandel met God. Het treurige gevolg hiervan is, dat de één, die een nauwgezet geweten heeft, het in een wettische vorm van regels en plichten zoekt. Terwijl een ander, die onverschilliger is, zijn vrijheid zo ver oprekt dat hij in menig opzicht aan de lusten van zijn natuur toegeeft. Hij denkt dat God, die weet dat in het vlees niets goeds woont, dit in zijn grote goedheid door de vingers zal zien. Bij beiden ontbreekt de kennis van de ware vrijheid en het bewustzijn van de inwoning van de Heilige Geest, als leven en kracht.

“*Want u bent geroepen om vrij te zijn, broeders; gebruikt echter de vrijheid niet als een aanleiding voor het vlees, maar dient elkaar door de liefde*” (vs. 13). God heeft de wet gegeven tot overtuiging van zonde, maar het vlees gebruikt haar om gerechtigheid te krijgen. God handelt in genade om ons van de zondeheerschappij te verlossen, maar het vlees wil de genade gebruiken als een vrijheid om te zondigen zonder gestraft te worden. De christen echter is vrij van het zondejuk en van haar verdoemenis. De opgestane Christus is zijn leven en zijn gerechtigheid en de Geest is de kracht en de leidsman van zijn wandel tot heerlijkheid van God. In plaats van naar de begeerte van zijn vlees te leven, wil hij zijn naaste te dienen. En hij doet dit in liefde omdat hij vrij is. Zo wordt de wet vervuld zonder dat wij onder haar juk zijn. “*Want de hele wet wordt in één woord vervuld, in dit: ‘U zult uw*

naaste liefhebben als uzelf” (vs. 14). De Galaten proberen de wet te houden en wat is het gevolg? Ze ‘bijten elkaar en eten elkaar op’. Dat is absoluut niet de vervulling van de wet. Het is dan ook heel iets anders de wet te onderwijzen dan om haar te vervullen. Men begint gewoonlijk met goede voornemens en eindigt zonder resultaat. Als Christus echter het voorwerp van de ziel is dan wordt de wet vervuld zonder met haar bezig te zijn. Christus is de kracht van God - de wet de kracht van de zonde. Daarom kan Christus alleen ons tot het goede bekwaam maken. De wet is heilig, rechtvaardig en goed, maar heeft geen heiligheid bij hen teweeg gebracht! *“Als u echter elkaar bijt en opeet, kijkt dan uit dat u niet door elkaar verslonden wordt”* (vs. 15). Zij strijden met degenen die niet besneden zijn en op deze manier verteren zij elkaar. Dat is het treurige gevolg van hun ijveren voor die ellendige eerste beginselen. En zo gaat het altijd. De wet is een dodende macht; niet omdat de wet, maar omdat onze natuur, slecht is. En de wet spreekt onze natuur aan. Zij is aan de oude en niet aan de nieuwe mens gegeven. Maar als de liefde werkt, dan is de wet vervuld. De wet *eist* deze liefde, maar de genade *schenkt* haar. Daarom heeft men ook geen kracht om tegen de zonde te strijden zolang men onder de wet is, maar zodra men de Geest van God bezit, heeft men deze kracht. *“Maar ik zeg: wandelt door de Geest, en u zult de begeerte van het vlees geenszins volbrengen”* (vs. 16). Als men door de Geest geleid wordt, volbrengt men de begeerte van het vlees niet. *“Want het vlees begeert tegen de Geest, en de Geest tegen het vlees; want deze staan tegenover elkaar, opdat u niet doet wat u wilt”*.

Er zijn twee tegenovergestelde krachten. Het vlees probeert te voorkomen dat wij naar de Geest wandelen en de Geest weerstaat de werkzaamheid van het vlees. Het vlees is in mij en de Geest woont bij

mij. En die Geest is helemaal in overeenstemming met de wensen van mijn ziel en geeft mij kracht om het goede te doen en het kwade te weerstaan. In de strijd tussen vlees en Geest word ik geroepen om de partij van de Geest te kiezen en daartoe geeft de Geest zelf mij kracht. Wanneer ik mij dan door de Geest laat leiden, doe ik niet wat ik van nature zou willen doen. Er is echter vaak een andere uitleg aan deze tekst gegeven. Men heeft haar namelijk met Romeinen 7 in verband gebracht. In Romeinen 7 zien wij echter, in de zes eerste verzen, dat daar iemand die onder de wet is beschreven wordt. Daarom is daar ook geen spraak van de Heilige Geest. Wij vinden daar een mens, van wie de wil en het geweten vernieuwd is, die de zonde haat en de gerechtigheid liefheeft. Deze mens die van God is, doet het kwade, wat hij niet wil, en het goede, wat hij wil, doet hij niet. Hij gelooft in Christus, maar hij kent de vrijheid niet. Hij kan de dood en de opstanding van Christus niet op zichzelf toepassen. Hij weet niet dat hij niet meer in het vlees, maar in de Geest is, dat hij gestorven is en nu in Christus voor God staat. Zodra hij echter inziet dat het dwaas is om de wet op zichzelf toe te passen en hij de Verlosser ziet, dan roept hij met een dankbaar hart uit: *“God zij echter dank door Jezus Christus onze Heer!”* (Rom. 7:25). Nu is hij volkomen gelukkig ondanks dat hij beseft dat de oude natuur nog in hem is. Nu is hij bekwaam om de waarheid van het achtste hoofdstuk te begrijpen en te zeggen: *“Zo is er dan nu geen veroordeling voor hen die in Christus Jezus zijn; want de wet van de Geest van het leven in Christus Jezus heeft mij vrijgemaakt van de wet van de zonde en de dood”* (Rom. 8:1). Alle banden zijn verbroken - hij is met Christus opgestaan uit de dood en hij heeft in Hem een nieuwe positie ingenomen die niet door de wet of door de zonde aangetast kan worden. Nu hij dit heeft ingezien, is

hij ook door de Geest in staat om het vlees te weerstaan en niet toe te geven aan zijn begeerten. Hij is in staat om, zoals we hier zien, tegenover het vlees partij te kiezen voor de Geest.

“Maar als u door de Geest geleid wordt, dan bent u niet onder de wet” (vs. 18). Dit is het logische gevolg. Onder de leiding van de Geest kan men niet onder de wet zijn. Hoe beslist is deze uitspraak, maar hoe weinig wordt zij tegenwoordig begrepen! De persoonlijke omgang met God en de dienst van God hebben meestal een wettisch karakter. Men is niet onder de wet als men de wet gebruikt om een arm, goddeloos mens van zijn zonden te overtuigen. Maar als men de wet als een leefregel beschouwt, die door God gegeven is om daarnaar te wandelen, dan is men onder de wet. Ook wanneer ik tot God bid of Hij mij wil helpen de tien geboden te houden. Wij zijn christenen en daarom: *“Maar als u door de Geest geleid wordt, dan bent u niet onder de wet”*.

De apostel laat het onderscheid zien tussen de werken van het vlees en de vruchten van de Geest. *“Nu is het duidelijk wat de werken van het vlees zijn: hoererij, onreinheid, losbandigheid, afgodendienst, toverij, vijandschappen, twist, jaloersheid, toorn, partijzucht, tweedracht, sekten, afgunst, moorden, dronkenschappen, zwelgpartijen en dergelijke”* (vs. 19-21). En om de christenen ernstig te waarschuwen aan geen van deze dingen toe te geven, laat hij hierop volgen: *“waarvan ik u tevoren zeg, zoals ik ook tevoren heb gezegd, dat wie zulke dingen bedrijven, Gods koninkrijk niet zullen beërven”*.

“Maar de vrucht van de Geest is: liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid, zelfbeheersing” (vs. 22). De apostel begint met de ‘liefde’ - datgene dat van God

is en rechtstreeks van Hem komt. Zij is meer dan iets anders het middel tot de kennis van het karakter van God. Daarna noemt hij hetgeen door de liefde van God te voorschijn wordt gebracht: *“blijdschap, vrede, lankmoedigheid, goedertierenheid, goedheid, trouw”*. Daarna geeft hij het karakter van de onderlinge gemeenschap aan – *“zachtmoedigheid”* en spreekt als laatste van *“zelfbeheersing”* waardoor de natuur in bedwang wordt gehouden. Dit zijn allemaal vruchten van de *Geest* en de apostel voegt er bij: *“Tegen zulke dingen is geen wet”* (vs. 23). De wet kan zulke vruchten nooit te voorschijn roepen, maar zij zal diegene die ze voortbrengt niet veroordelen. Zij vindt niets te veroordelen in hen, die naar de *Geest* wandelen. Dit is ook onmogelijk omdat *“zij die van Christus Jezus zijn, hebben het vlees met de hartstochten en de begeerten gekruisigd”* (vs. 24). Zij hebben zich met hun gehele natuur aan het oordeel van de dood onderworpen; zij hebben het vlees gekruisigd. Wij weten dat het vlees volkomen gekruisigd is in Christus. Dat is op het kruis van Christus voltrokken en geldt voor iedere gelovige. Als nu iemand vraagt: ‘maar moet ik dan het vlees niet kruisigen?’. Dan antwoord ik hem: ‘Dat is al gebeurd’. U hoeft het alleen maar te geloven en in de kracht van dit geloof te wandelen. Oh, wat een troost is het om te weten dat het vlees geoordeeld is! Niets kan ons meer kracht geven dan het bewustzijn dat wij niet meer in het vlees, maar in de *Geest* zijn. *“Als wij door de Geest leven, laten wij ook door de Geest wandelen”* (vs. 25). De kracht en het richtsnoer tot heiligheid zijn in de *Geest*. En de Heilige *Geest* zal Zijn kracht in ons werken als ons oog op Christus gericht is. Vertrouwen wij op ons zelf, of zoeken wij iets in ons zelf, dan zullen wij zien dat God ons zelfvertrouwen gebruikt om ons te tuchtigen. Daarom, *“laten wij niet streven naar ijdele eer, terwijl wij elkaar tergen*

en afgunstig zijn op elkaar”. Moge het steeds ons oprecht streven zijn om door de Geest te wandelen, dan zullen wij in afhankelijkheid van God in alles tot verheerlijking van Christus leven!

Hoofdstuk 6

Wanneer wij door de Heilige Geest het leven bezitten, moeten wij ook door de Geest wandelen. De wandel moet de uitdrukking van het innerlijke leven zijn. Dit leven wordt door God alleen volkomen gekend. Onze wandel echter openbaart zich in dit leven voor de ogen van de mensen. De apostel heeft de Galaten vermaand niet opgeblazen te zijn omdat dan de hoogmoed van het vlees gevoed wordt. Als zij denken dat zij de wet kunnen houden dan worden zij met nijd en bitterheid tegen elkaar vervuld. Hij gaat nu vermanend door: *“Broeders, zelfs als iemand door een overtreding overvallen wordt, brengt u die geestelijk bent zo iemand terecht in een geest van zachtmoedigheid, ziende op uzelf, opdat ook u niet in verzoeking komt”* (vs. 1). Wat een ernstig en behartigenswaardig woord! Paulus onderwijst hier in de eerste plaats hoe wij hen moeten behandelen, die uit gebrek aan waakzaamheid en afhankelijkheid van God, door enige misdaad overvallen zijn. Wij moeten hen in een geest van zachtmoedigheid proberen terecht te wijzen. Ten tweede zegt hij ons wie er geschikt is om zulke mensen te helpen. In zeker opzicht zijn we daar allemaal toe verplicht, maar de Heilige Geest verlangt het vooral van diegenen, die Hij *“geestelijk”* noemt. Iemand die uit God geboren is, is daarom nog niet geestelijk. Men kan door de Geest leven en toch niet geestelijk zijn. Wie geestelijk is *leeft* niet alleen, maar *wandelt* ook, door de Geest. Hij heeft net zo goed zijn zwakheden en gebreken als anderen, maar hij heeft door genade geleerd Zichzelf te oordelen en te verloochenen, en zijn afwijkingen van God eenvoudig en oprecht voor Hem te

belijden. En ten gevolge van dit oordelen van zichzelf, zal hij een veel grotere zachtmoedigheid laten zien bij het behandelen van de zonden van anderen. Velen hebben de gave iemand juist te beoordelen, maar zij vinden een toestand al snel hopeloos. Zij denken misschien dat de schuldige helemaal geen christen kan zijn. Zij echter die geestelijk zijn, kennen de verdorvenheid van het vlees en de genade van God. Zij zijn in staat om op de goedertierenheid van God te rekenen en daarom zijn zij de juiste personen om zo iemand weer op te heffen. In gevallen waar een genadige behandeling vereist wordt, zijn alleen de “geestelijken” geschikt, en niet zij die al dikwijls gestruikeld zijn. Wij denken misschien het tegenovergestelde, maar de apostel zegt ons hier dat zij die nauwgezet wandelen voor vallen bewaard blijven omdat zij zich aan de genade van God weten toe te vertrouwen. Zij zijn daartoe geschikt omdat dezelfde macht, die hen voor vallen bewaart, hun ook de genade van God heeft leren kennen en hen in staat stelt die genade voor anderen te gebruiken. Daarom worden zij gemaand de schuldigen in een geest van zachtmoedigheid terecht te wijzen; “*ziende op uzelf*”, voegt de apostel hierbij; “*opdat ook u niet in verzoeking komt*”. Het vermanen van anderen moet gepaard gaan met het besef van onze eigen zwakheid. Hoe geestelijker wij zijn, hoe dieper zal dit besef bij ons aanwezig zijn, en des te geschikter zullen wij zijn om anderen met zachtmoedigheid te behandelen.

De apostel vermaant nu verder: “*Draagt elkaars lasten, en zo zult u de wet van Christus vervullen*” (vs. 2). Indien men een wet verlangt, dan is er hier één: de wet van Christus, dat is de regel van Zijn leven hier beneden. Hij is altijd voor anderen werkzaam geweest. Hij heeft in Zijn leven nooit Zijn eigen wil gedaan. Hij heeft in alles in Zichzelf opgeofferd en Zichzelf altijd in dienst van anderen gesteld. Hij is

heilig, gehoorzaam en trouw in liefde. Wat een heerlijk voorrecht om Hem hierin te mogen navolgen! Natuurlijk geven de vele moeilijkheden, bezwaren, verzoeken en zwakheden waaronder de kinderen van God gebukt gaan, ons genoeg gelegenheid om medeleven te hebben met de heiligen. Anderen troosten, helpen en de lasten waaronder een broeder zucht op zich nemen, dat is de wet van Christus vervullen. Als wij in al de behoeften en moeilijkheden van de heiligen een waar medegevoel tonen en als wij de schuldige broeder in een geest van zachtmoedigheid terecht brengen, dan wandelen wij in de geest van Christus en vervullen Zijn wet.

“Want als iemand meent iets te zijn, terwijl hij niets is, dan misleidt hij zichzelf” (vs. 3). Als de Heilige Geest de wet niet gebruikt om het geweten van de mens wakker te schudden, dan voedt zij de hoogmoed van de mens en laat hem denken dat hij iets is. Dit is echter een vreselijk zelfbedrog want de mens is in zichzelf niets. *“Maar laat ieder zijn eigen werk beproeven, en dan zal hij alleen wat hemzelf betreft zijn roem hebben en niet wat de ander betreft”* (vs. 4). De joodse leraars bemoeien zich met het werk van de apostel, in plaats van tot de heidenen te gaan en hen het evangelie te prediken. Wanneer zij dan sommigen tot hun leer hebben overgehaald, beroemen zij zich daarop. Maar dat is een roem van zelfbedrog. Want in plaats van voor de Heer te werken en te lijden, beroemen zij zich op het werk van anderen en niet op dat van Christus.

De twee grote beginselen voor de christelijke wandel worden ons hier voorgesteld; - de handelende liefde, die de lasten van anderen draagt, en de persoonlijke verantwoordelijkheid; - *“want ieder zal zijn eigen pak dragen”* (vs. 5). Iedereen moet voor zichzelf voor God

rekenschap geven. Wel zegt de Heer: *“Wie in Hem gelooft wordt niet geoordeeld”* (Joh. 3:18), maar er staat ook geschreven: *“wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus”* (2 Kor. 5:10). Iedereen, of hij nu een heilige of een zondaar is, moet voor de rechterstoel verschijnen. De eerste om hem de genade van God volkomen te laten begrijpen. En de tweede tot eeuwig oordeel. Zodra wij in Christus geloven is onze verantwoordelijkheid als mens opgehouden en komen wij onder een nieuwe verantwoordelijkheid, namelijk om voor Christus te leven en ons aan Hem te onderwerpen. Wij behoren niet meer onszelf toe, maar Hem die voor ons gestorven en opgestaan is.

De apostel komt nu tot een andere zaak die de Galaten vergeten lijken te hebben. *“En laat hij die in het woord wordt onderwezen, hem die onderwijst van alle goede dingen meedelen”* (vs. 6). Hoe weinig wordt door christenen aan deze vermaning gedacht! Hoe velen vergeten hun verplichtingen tegenover hen, die ons met hun gaven dienen en door hun onderwijzing leren! Wat een ondankbaarheid! De Heer heeft hen gegeven, die ons met hun geestelijke gaven dienen en velen zijn te onverschillig of te hebzuchtig om hen in hun welvaart te laten delen. Zij stellen heel weinig belang in het werk van de Heer en in het heil van hun ziel. En wat is de oorzaak hiervan? Hun hart klopt niet warm voor de Heer en voor zijn dienaars. Zij hechten meer waarde aan hun geld en goed dan aan bekering en opbouw van de gelovige. En wat zal het einde zijn? Laten we toch allemaal de ernstige woorden van de apostel ter harte nemen: *“Dwaalt niet, God laat zich niet bespotten. Want wat een mens zaait, dat zal hij ook oogsten. Want wie voor zijn eigen vlees zaait, zal uit het vlees verderf oogsten; maar wie voor de Geest zaait, zal uit de Geest eeuwig leven oogsten”* (vs. 7,8).

God laat zich niet bespotten. Wanneer men Zijn zegeningen veracht, wanneer men aan Zijn vermaningen geen gehoor geeft, dan zal men eenmaal oogsten wat men gezaaid heeft. De dag van de Heer zal openbaren of men voor het vlees of voor de Geest gezaaid heeft.

Maar, zou men kunnen vragen, hoe kan hier gezegd worden dat wie voor de geest zaait, uit de geest het eeuwige leven zal oogsten. Allen die geloven bezitten toch het eeuwige leven? Zowel het één als het ander is waar. Als God ons tot een heilige wandel vermaant, dan laat Hij zien dat het eeuwige leven de kroon en het einde van die wandel is. Hoe zeker ons behoud ook zijn mag, zij schuift nooit de heilige wandel aan de kant. Wie in Christus gelooft, ontvangt het eeuwige leven. En wat is het gevolg? Hij zaait voor de Geest en oogst het eeuwige leven. In Johannes 4:36 wordt van het leven gesproken dat wij hier op aarde bezitten. Hier wordt gesproken van het leven dat wij in de heerlijkheid zullen hebben. Ik ontvang als gelovige in Christus het eeuwige leven én ik vind het in de hemel nadat ik hier de weg van God gegaan ben. Daarom: “Maar *laten wij niet moedeloos worden in goeddoen; want te gelegener tijd zullen wij oogsten, als wij niet verslappen*” (vs. 9).

Hoe makkelijk wordt men traag in het goed doen! Menigeen begint zijn loopbaan voortreffelijk, maar na enige tijd merkt hij dat zijn goedheid door velen misbruikt wordt en wordt hij wantrouwig. Hij neemt zich voor zich niet meer te laten bedriegen en trekt zich terug. Dit is echter geen goede toestand. Of mag de zelfzucht van anderen een reden voor ons zijn om ook zelfzuchtig te worden? Natuurlijk niet. Indien iemand met de genade van God vervuld is, zal hij niet spoedig verslappen, maar integendeel de beste weg om goed te

doen inslaan. Een christen moet voorzichtig en tevens grootmoedig zijn. Hij is niet geroepen om alles te geven wat anderen eisen, maar wel om te onderzoeken waar hij het meeste goed kan doen. Hij moet steeds bij alles bedenken dat het *“gelukkiger is te geven dan te ontvangen”* (Hand. 20:35). En de oogst? Oh, die is zeker en wacht ons in de heerlijkheid! We ervaren hier soms veel mooie en liefelijke dingen, maar in de meeste gevallen moeten wij ook veel moeilijke dingen meemaken. In de heerlijkheid echter zullen wij ons loon ontvangen. Wij lenen en geven aan de Heer en niemand wordt door Hem teleurgesteld. *“Laten wij dus, wanneer wij gelegenheid hebben, goedgevoelen aan allen, maar het meest aan de huisgenoten van het geloof”* (vs. 10).

Het is zeer opmerkelijk, dat de apostel hier plotseling zijn vermaningen afbreekt met de woorden: *“Ziet, wat een lange brief ik u geschreven heb met mijn eigen hand.”* (vs. 11). Normaal schrijft hij zijn brieven niet zelf, maar dicteert ze aan iemand anders (zoals de brief aan de Romeinen aan Tertius) en voegt er dan aan het slot met eigen hand zijn groet of zegenwens bij, om iedere twijfel aan de echtheid van zijn brief weg te nemen (zie 1 Kor. 16:21; 2 Thess. 3:17). Dit bewijst wat voor gewicht hij aan zijn brieven hecht en dat hij ze niet als gewone brieven beschouwt, maar als brieven die gezag hebben en daarom zo'n maatregel vereisen. De brief aan de Galaten heeft hij echter helemaal zelf geschreven. Waarschijnlijk heeft hem dit veel moeite gekost, maar hij is zo bezorgd dat zij de waarheid zouden verloochenen, dat hij er veel moeite voor heeft gedaan en er de tijd voor heeft genomen. Hij moest hen schrijven. Wat een belangstelling voor de heiligen in Galatië en wat een zorg en liefde van God voor de zijnen!

In de nu volgende verzen vat de apostel in het kort de hele inhoud van zijn brief samen. *“Allen die zich naar het vlees mooi willen voordoen, die dwingen u zich te laten besnijden, alleen om niet vervolgd te worden om het kruis van Christus”* (vs. 12). De wettische gezindheid verenigt zich altijd met de wereld en houdt van haar gemak en haar loon. De Galaten willen zich mooi voordoen voor het vlees, om daardoor het lijden voor Christus te ontlopen. De wereld haat het kruis omdat het de dood en de verlorenheid van de mens predikt. Zij wil een godsdienst hebben die haar niet helemaal als dood en verloren beschouwt. Het vleselijk gezinde hart wil niet graag lijden en zijn goede naam in de wereld verliezen. Daarom neemt het zulke beginselen aan, waardoor het de smaad van het kruis ontloopt en het aanzien in de wereld behoudt.

Deze ijveraars voor de besnijdenis houden zelf de wet niet, maar zoeken hun roem in het verkrijgen van een proseliet. *“Want ook zij die zich hebben laten besnijden, houden de wet niet; maar zij willen dat u zich laat besnijden, opdat zij in uw vlees roemen”* (vs. 13). Ditzelfde gebeurt vandaag de dag, de godsdienstige wereld verloochent de waarheid, Christus en Zijn dienst. Als u niet haar partij kiest en haar afgoden verwerpt, dan wordt u met verwijten en valse beschuldigingen, spot en hoon overladen. Onderwerpt u zichzelf echter aan haar vormen en instellingen, dan mag u ongestraft de vreselijkste dwalingen verkondigen.

Ziedaar de treurige toestand van de joodse leraars. En de apostel? Oh, hij is geheel anders gezind. *“Maar ik wil volstrekt niet roemen dan alleen in het kruis van onze Heer Jezus Christus, door Wie voor mij de wereld gekruisigd is, en ik voor de wereld”* (vs. 14). Het kruis van Christus

toont ons wie de mens en wie God is, wat zonde en vijandschap en wat heiligheid en liefde is. De blik van de apostel is onafgebroken gericht op dit kruis. Een ander heeft het werk volbracht met de overgave van Zijn leven in een vreselijk lijden. Daarom kan hij het gevoel van zijn hart de vrije loop laten zonder zich te verheffen. Als wij naar het kruis van Christus kijken dan valt al onze roem weg. In dit kruis wil Paulus roemen. Hij is door dat kruis voor de wereld gestorven en is gelukkig. Hetzelfde kruis van Christus, dat mijn behoud, mijn bevrijding van de wet en het vlees is, vertelt mij dat ik geen enkele verbinding meer met de wereld heb. Ik moet in deze wereld slechts als een vreemdeling en als getuige van Christus wandelen. Christus zelf heeft geen deel aan de wereld. Zijn verschijning in, en Zijn verlaten van de wereld zorgt wel een poosje voor opschudding, maar Hij is al snel vergeten en men mist Hem niet meer. Het voorrecht en de verantwoordelijkheid van de christen is om als Christus te zijn en te wandelen, zoals Hij hier geweest is en gewandeld heeft. Zoals Christus nooit zijn eigen voordeel gezocht heeft en altijd goed heeft gedaan en daarin de wil van zijn Vader heeft volbracht, zo moet ook de christen handelen. Hij heeft altijd gehandeld naar hemelse maatstaven en niet naar die van de wereld. Hij heeft Zich nooit verenigd met menselijke plannen met als doel de mens te verbeteren. Hij heeft steeds laten zien dat de wereld vijandig tegenover God staat en dat het alleen de liefde van God is, die Hem gezonden heeft om haar te behouden. Hij is voor de wereld gekruisigd en heeft Zijn plaats buiten de legerplaats gevonden. Maar ook de wereld is voor hem gekruisigd. Hij ziet wat een ontzagelijke schuld er op haar ligt, hoe totaal onbekend zij met de Vader is, niettegenstaande de komst van zijn Zoon en daarom kan er geen gemeenschap tussen Hem en de wereld zijn. Ach, hoe

weinig verwezenlijken de kinderen van God hun echt christen-zijn! Men predikt dat door het bloed van Christus vrede gemaakt is, maar men denkt weinig aan de zedelijke macht van het kruis en aan de vernietiging en veroordeling van de wet, het vlees en de wereld. En de treurige gevolgen zijn, dat veel christenen met een goed geweten over het kruis spreken en toch tegelijkertijd vasthouden aan dat wat God al geoordeeld en voor altijd weggedaan heeft. Wij vinden echter in Christus meer dan het voor de wereld gekruisigd te zijn. “Want noch besnijdenis is iets, noch onbesneden zijn, maar een nieuwe schepping” (vs. 15). Als wij aan Christus denken, dan weten wij wat onze nieuwe natuur is. Wij zien Hem, opgestaan uit de dood en in de heerlijkheid bij God. En wij hebben de Heilige Geest al als de eersteling van deze heerlijkheid ontvangen, voordat de zegening daarvan geopenbaard is. Wij zijn een nieuwe schepping in Christus. “Wie de Zoon heeft, heeft het leven” (1 Joh.5:12).

“En allen die naar deze regel zullen wandelen, vrede en barmhartigheid zij over hen en over het Israël van God” (vs. 16). In deze woorden verenigt de apostel de gelovigen uit de heidenen met die uit Israël. In de eerste plaats wenst hij vrede en barmhartigheid aan degenen die volgens de regels van de nieuwe schepping wandelen. En onder hen verstaat hij voornamelijk de gelovigen uit de heidenen. In de tweede plaats wenst hij dit aan het Israël van God, waaronder hij het ware Israël verstaat. Niet hen die naar het vlees, maar die naar het hart besneden zijn, die hun eigen werken verwerpen en in het kruis roemen.

En nu de apostel aan het eind van zijn brief gekomen is, geeft hij nog één bewijs van zijn vurige liefde voor Christus. Dit bewijs is tegelijk

een strenge bestraffing voor die zelfzuchtige mensen, die met een stalen gezicht in hun eigen vlees roemen. “*Overigens, laat niemand mij lastig vallen, want ik draag de merktekens van Jezus in mijn lichaam*”. Zoals men vroeger een slaaf de naam van zijn meester in het vlees brandde, zo draagt ook hij in zijn lichaam de merktekens van de Heer Jezus. Men heeft hem gezeseld en in de gevangenis gezet en de wonden die hij daardoor opgelopen heeft tonen duidelijk wie zijn Meester is. Daarom zal men dan ook niet langer zijn recht een dienaar van Christus te zijn betwijfelen. Wat een roerende verdediging! De gedachte, dat zijn overgave aan de Heer die hij zo vurig bemint in twijfel wordt getrokken is voor hem onverdraaglijk. Met zijn hele hart en met zijn hele ziel is hij aan Christus verbonden en hij heeft al zijn krachten gebruikt in Zijn dienst. Deze liefde tot Christus stelt hem dan ook in staat om de Galaten, ondanks de verkeerde toestand waarin zij zijn, als het eigendom van Christus te beschouwen. Hoewel het voor hem onmogelijk is om genegenheid te tonen in hartelijke groeten omdat zij hun eer in het vlees zoeken en de heerlijkheid van het kruis hebben geloochend. Hij bidt echter niet dat de donder en bliksem van de wet hen zullen treffen, maar dat de genade van onze Heer Jezus Christus met hun geest mag zijn. Dat is een heerlijke openbaring van de geest van Christus! Geve de Heer ons, naar de rijkdom van zijn genade in Christus, een zelfde gezindheid!

